

Lord
genaamd
De groote

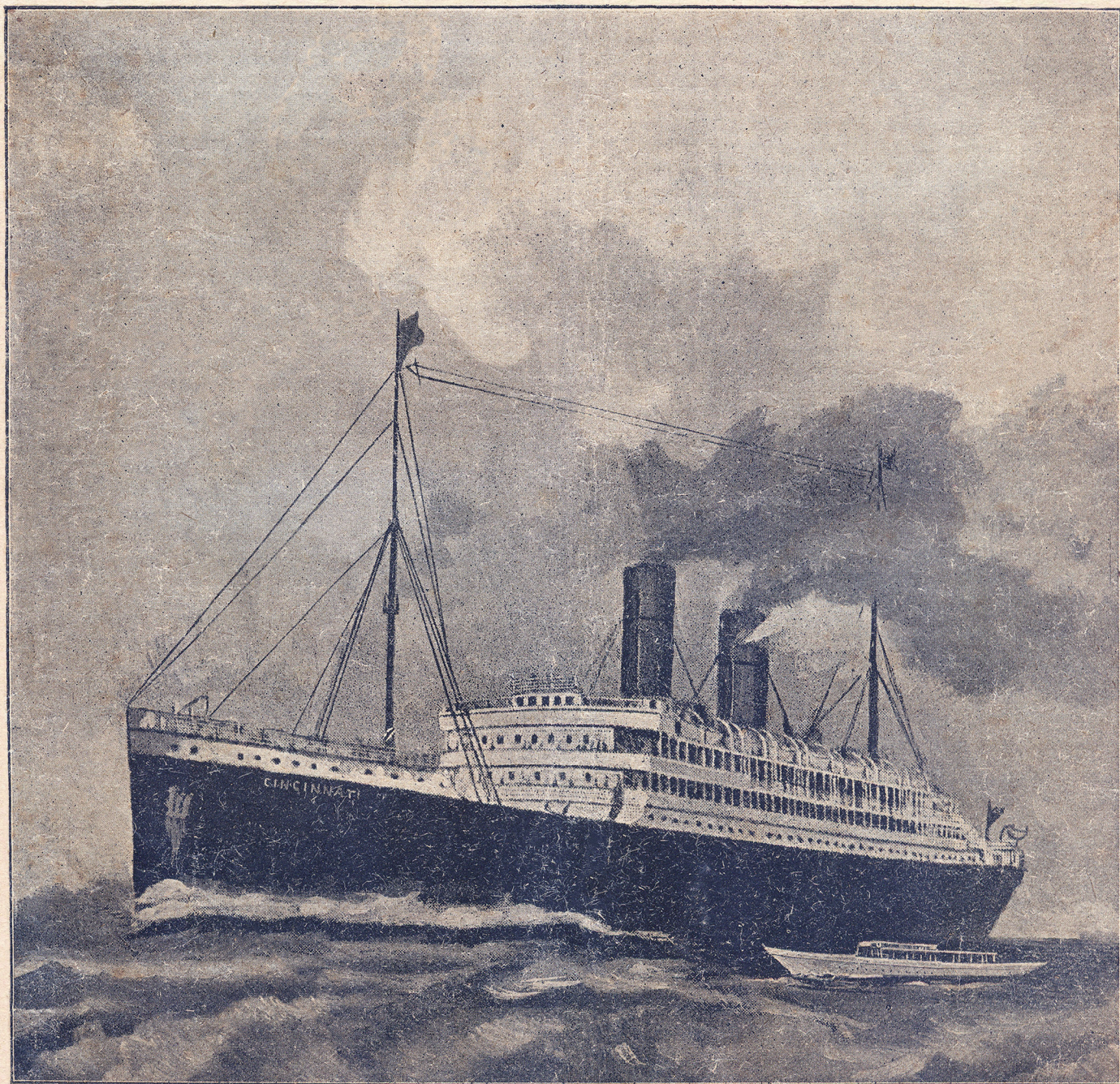

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 286

De Mannequin.

22½ Cents
45 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK- EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 AMSTERDAM
Alleenvertegenwoordigere voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

DE MANNEQUIN.

HOOFDSTUK I.

De verloren dochter.

John Raffles en Charly Brand hadden des middags, eenvoudig gekleed, door de kleine tuinpoort het huis in de Regentstreet verlaten, hetwelk de Groote Onbekende bewoonde onder den naam van Lord William Aberdeen.

Zij hadden geen bepaald plan, maar het schoone weder lokte hen uit tot een wandeling.

Zij sloegen den weg in naar het Victoria-Embankment, hetwelk zij over een groote lengte volgden, tot dat zij de Black Friars Bridge bereikt hadden.

Zij waren hier genoodzaakt het uitzicht op de Theems voorloopig vaarwel te zeggen, want van deze brug tot aan de South Wark Bridge grenzen de huizen onmiddellijk aan het water, zoodat men hun achterkant slechts door middel van een bootje kan bereiken.

Na de Upper-Thamesstreet over haar geheele lengte te hebben uitgelopen, nu en dan stilstaande voor een winkelatalage, sloegen de beiden vrienden de Bishops-gate Street in.

Zij bevonden zich nu in het drukste gedeelte van Londen en bereikten langzamerhand de oostelijke wijken der reusachtige wereldstad.

Tot dusverre hadden zij nog slechts weinig gesproken, daar ieder in zijn eigen gedachte verdiept scheen te zijn.

Raffles No. 286.

Het gebeurde echter vaak, dat de beide mannen uren lang naast elkander voortliepen, zonder dat zij een woord wisselden, en toch verveelden zij zich nooit in elkanders gezelschap.

Ruim twee uren nadat zij hun woning verlaten hadden bevonden zij zich aan het begin van de Clarkstreet, die hoofdzakelijk door tamelijk gegoede werklieden-gezinnen bewoond wordt.

Het is een vrij breede straat en de huizen, hoewel niet groot, zien er goed onderhouden uit.

Langzaam slenterden de twee vrienden voort, als mannen die de vrije beschikking hebben over hun tijd, en zich volstrekt niet behoeven te haasten.

Zij stonden nu en dan stil, om glimlachend te kijken naar een groepje stoeiende kinderen, of naar een uitstalling van oude boeken, waarvan Raffles een groot liefhebber was.

Maar toen Charly een wijnhuis in het oog kreeg, dat er niet al te kwaad uitzag, maakte hij de opmerking:

— Je moet het mij ten goede houden, Edward, maar ik gevoel mij onweerstaanbaar aangetrokken tot het verfrisschingslokaal, hetwelk mijn blikken daar ontwaren.

— Zeer dichtertlijk uitgedrukt, beste Charly, zeide Raffles glimlachend.

— De waarheid is, dat ik een weinig vermoeid begin te worden en dat de dorst mij begint te plagen — dichterlijk of niet. Ik geloof dat een goed glas wijn een ander en een beter mensch van mij zou maken. Heb je er niets tegen om den kelder van dien wijnhuishouder op de proef te stellen?

— Volstrekt niet. Laten wij maar naar binnen gaan.

De beide mannen staken langzaam de straat over, daar zij hier voor een overvloed van voertuigen niet beducht behoefden te zijn en gingen het kleine café binnen, waar zich op dit oogenblik slechts weinig bezoekers bevonden.

Zij namen plaats voor een der ramen en Raffles bestelde een flesch wijn, hetgeen den waard niet weinig vreemd deed opzien, daar hij waarschijnlijk niet gewend was, klanten in zijn inrichting te krijgen, die meer dan één glas wijn tegelijk namen.

Raffles en Charly hadden ongeveer tien minuten doorgebracht met het keuren van de roode vloeistof, welke de flesch bevatte, en welke volgens het opschrift wijn moest zijn, toen er aan de overzijde van de straat iets scheen te gebeuren, dat de aandacht van de spelende kinderen trok.

Zij liepen tenminste te hoop voor een laag en smal huis van slechts twee verdiepingen, waarvoor zoeven een fraaie auto had stilgehouden.

De chauffeur droeg een keurige livrei en de auto was van een bekend merk en blijkbaar splinternieuw.

Het was een open limousine voor vier personen.

Een jonge, bevallige vrouw in een zeer modieus costuum leunde achterover in de kussens.

Zij had een fijn bleek gezichtje, en ofschoon zij zeker niet ouder kon zijn dan een jaar of twintig, lag er op dit oogenblik een lijdende trek op gespreid.

Zoodra de auto stilstond opende zij zelf het portier, steeg uit en liep snel op de deur van het smalle huis toe.

Zij scheen daar verwacht te worden, en waarschijnlijk had men daar binnen de auto hooren aankomen, want zij bekeefde niet te wachten — de deur werd dadelijk opengetrokken, en viel aanstonds weder achter haar dicht.

Maar de kleintjes verdrongen zich om de prachtige auto, en bleven ze met wijd open mondjes van verbazing aanstaren.

Raffles en Charly hadden niets van het kleine tooneeltje gemist en keken nu elkander vragend aan.

— Een chique spulletje, zeide Charly, terwijl hij met de tong klapte. Die auto ziet er werkelijk heel goed uit.

— Ja, het is het nieuwe model 40-paards Rolls Royce. Ik hoor er veel goeds van zeggen — alleen zijn zij nog een weinig duur. De jongedame die er zoeven uitstapte, moet wel zeer rijk zijn, dat zij zich de luxe van zulk een wagen kan permitteeren.

— Ik zou wel eens willen weten, wat zij in deze volksbuurt komt uitvoeren, vervolgde Charly.

Raffles haalde de schouders op.

— Zij brengt misschien armbezoeken, zeide hij, terwijl hij zijn glas wijn leeg dronk.

— En dat zou jij als bekend philanthroop niet weten? Je zoudt haar dus moeten kennen?

— Misschien behoort zij niet tot de zoogenaamde officieele weldoeners, die met veel ostentatie met haar menschlievendheid te koop loopen, zeide Raffles op schamperen toon. In ieder geval is haar gezicht mij niet bekend.

Charly, die voortdurend naar buiten had gekeken, zeide nu op zachten toon alsof er kans bestond, dat hij van den overkant gehoord kon worden:

— Zij is op de tweede verdieping — ik kan haar voor het raam zien staan — naast een oude vrouw met grijs haar. Zie je wel — het is wel degelijk een armenbezoek, ik kan duidelijk de zilveren handtasch zien, welke onze schoone onbekende bij zich heeft, en zij schijnt haar juist te willen openen om er iets uit te nemen.

Maar Raffles was nu tot een ander inzicht gekomen, en zeide hoofdschuddend:

— Ik geloof niet dat wij het bij het juiste eind hebben, Charly. Dat heele huisje, de manier waarop het onderhouden is, en het uiterlijk van dat vrouwtje daarboven, wekken in het geheel niet den indruk alsof men daar hulp van vreemden zou noodig hebben. Maar wat doet nu de oude dame?

Nieuwsgierig keken de beide mannen naar de overzijde, ondanks zich zelve aangetrokken door het zonderlinge van het geval, dat in deze volkswijk zulk een schoone, jonge en blijkbaar zeer rijke vrouw een bezoek kwam afleggen.

De oude vrouw had het raam opgeschoven, knielde nu voor de vensterbank neer en keek naar buiten, eerst naar de eene vervolgens naar de andere zijde van de straat.

Eensklaps trok zij het hoofd weder terug, stond vlug op en begon driftig tegen haar schoone bezoeker te spreken, met drukke gebaren, en alsof zij haar smeekend ergens om verzocht.

Zij vatte haar bij den arm en trok haar bij het raam weg, en nu zagen de twee mannen geen van beide vrouwen meer.

Maar nauwelijks waren er eenige tellen verlopen, of de voordeur vloog open en de rijk gekleede jonge vrouw verscheen weder, liep haastig op de auto toe, scheen den chauffeur op fluisterenden toon een bevel te geven, en stapte weder in haar prachtige wagen, die het volgende oogenblik onder luid getoeter wegreed.

— Wat drommel — zij vergeet iets, riep Charly uit, die goede oogen had.

— Haar tasch bedoel je? vroeg Raffles kalm.

— Juist. Zij scheen wel erge haast te hebben, want ik zeg je dat het een zilveren tasch was.

— Ja, dat meen ik ook te hebben gezien.

— Vanwaar die plotselinge haast? ging Charly verwonderd voort. Zij is er nauwelijks vijf minuten geweest.

De jonge man had zich zelf op die vraag geen antwoord kunnen geven, toen er reeds weder iets anders gebeurde.

Uit een richting, tegenovergesteld aan die, waarin de auto was weggereden, kwam met groote stappen een man aanloopen, gekleed als arbeider, met een vollen, bijna witten baard, een breed, hoog voorhoofd en een donker gebruid gelaat. Hij had een lederen tasch aan een riem over den schouder zooals loodgieters ze wel dragen en keerde blijkbaar zooveen van zijn werk terug.

De man scheen aan een groote opwinding ten prooi te zijn.

Voor de deur van het smalle huis gekomen, veegde hij zijn voorhoofd met een rooden zakdoek af, na zijn pet te hebben afgezet, zoodat zijn spierwit hoofdhaar zichtbaar werd, en bleef onbewegelijk de auto nakijken, die in de verte verdween.

Toen vatte hij plotseling een der kinderen op een vrij ruwe wijze bij het armpje en scheen het iets te vragen, waarop het kind verschrikt antwoordde, en zich toen huilend in veiligheid bracht, blijkbaar verschrikt door het barsche uiterlijk van den werkman.

Deze haalde een sleutel uit zijn zak, opende de deur, maakte een heftig gebaar — en daarop vloog de deur in het slot.

Zonder een woord te spreken hadden Raffles en Charly ook dit tooneeltje gevolgd.

Maar er zou nog een naspel komen.

Enige seconden later zagen zij, hoe de man met den witten baard achter het raam verscheen, zijn tasch met gereedschap met een driftig gebaar op den stoel wierp, en zich daarop tot de kleine vrouw met het bleeke gelaat wendde, die zij zooveen reeds gezien hadden.

Plotseling deed hij een stap na voren, en scheen iets van den smallen schoorsteen te nemen waarvan zij de plaats konden raden, door het stuk van den spiegel, dat zij daar boven zagen.

Met zijn eené hand greep hij het grijze vrouwtje bij den arm en in de andere zwaaide hij woedend met de zilveren tasch, welke de schoone jonge vrouw in haar haast in zijn woning had achtergelaten.

Toen wierp hij het kostbare voorwerp op den grond, en het scheen den beiden vrienden alsof hij er in dolle woede met beide voeten op trapte.

HOOFDSTUK I

De koriste.

Raffles en Charly dronken zwijgend hun flesch wijn loeg, betaalden en gingen heen, maar niet zonder dat zij de ligging van het smalle huis aan den overkant in het geheugen hadden geprent.

Zij waren naar de overzijde overgestoken, langs het huis geloopen, en hadden op de deurpost den naam van Grimes met krijt geschreven gezien.

Pas toen zij den geheelen Clarkstreet weder ten einde waren geloopen, begon Charly op zachten toon:

— Ik geloof dat wij zooveen getuige zijn geweest van een triest familiedrama, Edward.

— Dat lijdt geen twijfel, mijn jongen, zeide Raffles op ernstigen toon. Alles was zoo duidelijk als glas. Die mooie jonge vrouw in haar prachtige kleeren is zeker de dochter, die het huis ontvlucht is, om een rijken minnaar te volgen, en nu de oneer over dat huis heeft gebracht. Zij schijnt nu en dan haar moeder, die haar nog steeds lief heeft, in het geheim te bezoeken, maar de vader schijnt diep gekrenkt te zijn in het eenige, wat ook voor den minderbedeelde waarde heeft — zijn eergevoel. Hij heeft zeker de auto in de verte zien staan, en toen aanstonds begrepen, wat er geschied moest zijn. Misschien heeft zijn ongelukkige vrouw nog trachten te loochenen, maar de zilveren tasch waarvan de aanwezigheid hem zoozeer in woede scheen te ontsteken, heeft natuurlijk alles verraden.

— Ja, zoo zal het wel zijn, hernam Charly half voor zich heen. En wie kan ons zeggen, of het schepseltje nu werkelijk gelukkig is? Misschien heeft de kerel die haar met mooie woordjes wist te paaien, haar reeds verlaten, en is zij van kwaad tot erger vervallen.

— Dan toch zeker geen stoffelijk kwaad, Charly, hernam Raffles ironisch. Want ik zeg je dat de auto en ook haar kleeren zeer duur waren. Maar wie kan zeggen hoezeer zij moreel achteruit is gegaan.

Eenigen tijd vervolgden de beide vrienden zwijgend hun weg.

Maar eensklaps greep Raffles naar zijn horloge, en riep met eenigen schrik uit:

— Het is al over zessen. Als wij nog iets willen zien van de nieuwe revue in het Hypodrome-theater, dan zullen wij nu een auto moeten nemen en ons een weinig haasten.

— Ik vind het goed, Edward.

Zij bevonden zich op een punt, waar leege auto's in overvloed voorbijkwamen.

Zij hadden er speedig een aangeroepen, die hen in een kwartier tot dicht bij het huis in de Regentstreet bracht.

De twee vrienden gingen weder door de kleine tuinpoort naar binnen, die aan een zeer stille zijstraat gelegen was, waar zich zelden een levende ziel vertoonde.

Zij verkleedden zich aanstonds in hun slaapkamers en staken zich in den rok.

Gewoonlijk dineerden zij, wanneer zij plannen hadden voor den avond, in een der groote hotels aan het Strand of in het begin van de Oxford Street, dichtbij Piccadilly-Circus.

Raffles liet ditmaal zijn keus vallen op een klein, maar wegens zijn uitstekende keuken beroemd Fransch restaurant in Soho.

Het was bijna half negen toen zij het restaurant weder verlieten en zich naar het dichtbij gelegen Hypodrome-theater spoedden, waar dien avond de premiere eener met vele reclame aangekondigde revue ging.

Ofschoon het stampvol was behoefden zij geen vrees te koesteren, dat zij onverrichter zake zouden worden teruggestuurd, want het was de gewoonte van Raffles om in de voornaamste gebouwen, schouwburgen en variété-theaters voor het geheele seizoen een loge te huren.

Toen de twee mannen hun plaats innamen, begon men juist aan de finale van het voorspel.

Het tooneel bood een feeërieken aanblik.

Het stelde een reusachtige grot op den bodem van den Oceaan voor, en de decorateurs en tooneelmeesters hadden al hun kunde aangewend om de werkelijkheid zooveel mogelijk te benaderen.

Er stonden wel driehonderd personen op het tooneel, het koor en de figuranten inbegrepen.

Het orkest streek, blies en ranselde op de trommel, alsof het er om te doen was de zoldering van het gebouw te doen instorten, en de driehonderd menschen op het tooneel zongen, dat de wanden er van trilden.

Kortom — het was een echte en goed geslaagde revue-finale.

Dicht achter de hoofdpersonen was een rij koristjes, slechts met het allernoodzakelijkste bekleed, bezig met dansen — dat wil zeggen, dat zij haar beenen beurte- lings zoo hoog mogelijk in de lucht trachtten te werpen.

Eensklaps stootte Charly Raffles aan, terwijl hij een half onderdrukten kreet slaakte, die echter geheel verloren ging in het geweldig misbaar, hetwelk op dit oogenblik door koor en zangers gemaakt werd.

Hij bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van Raffles en riep:

— Zie daar eens die danseres — de derde van rechts! Herken je haar niet?

Raffles keek, keek nog eens, bracht zijn kijker voor het oog, keek nogmaals langen tijd achtereen en liet het instrument langzaam weder zakken.

Juist op dat oogenblik werd de finale als het ware met een mes afgesneden, en eindigde met een gil als van duizend gekeelde varkens, hetgeen speciaal bij deze revue scheen te hooren, waarop het scherm snel daalde, om vervolgens even vlug nog eenige malen op en neer te gaan.

De revue scheen wel succes te zullen hebben!

Raffles en Charly leunden achterover in hun gemakkelijke stoelen, staken een versche sigaret op en keken elkander aan.

— Was zij het? vroeg Charly.

— Zij was het — er valt niet aan te twijfelen. Ik heb haar vanmiddag zeer goed kunnen opnemen, en zij bezit dat genre van schoonheid, dat men niet zoo spoedig vergeet, omdat het aanstonds opvalt. Zij heeft wat de schilders „lijn” plegen te noemen. Ook is het contrast tusschen haar zwarte oogen en haar lichtblond haar bijzonder opmerkelijk. Ik heb er op gelet of zij soms een pruik droeg, maar het was wel degelijk haar eigen haar, hetwelk zij zoeven ten toon stelde — en

ik moet zeggen, dat zij daar het volste recht toe had.

— Maar wat drommel, als zij zoo rijk is, waarom is zij dan zoo dwaas als koriste op te treden, tegen een hongerloon natuurlijk?

Raffles haalde de schouders op.

— Dat is meer dan ik je zeggen kan, Charly! Als zij tooneelspeelster was, zou ik zeggen dat zij de kunst boven alles liefheeft en haar zelfs ter wille van haar minnaar niet wil prijsgeven. Zij kan echter dit dwaas gegooi met haar beenen toch onmogelijk tot kunst stempelen! Ik zou je echter opmerkzaam willen maken op eenige gevallen in de Parijsche theaterwereld, waar het menigmaal voorkomt, dat variété-sterren de minnaressen zijn van schatrijke leegloopers, die haar een leven als een vorstin laten leiden.

— Sterren! Dat is heel iets anders, Edward!

— En Nana dan — de heldin uit den bekenden roman van Zola, die, naar je wel zult weten, de werkelijkheid trouw weergeeft. Dat was toch maar een eenvoudige variété-artiste, die slechts nu en dan een zeer klein rolletje te vervullen kreeg!

— Dat kan allemaal waar zijn, vervolgde Charly, maar de jonge vrouw, die wij in de Clarkstreet zagen, maakte in het geheel niet den indruk van... een Nana!

— De schijn bedriegt vaak, Charly! hernam Raffles droogjes. Trouwens, als de zaak je interesseert, kun je er onderzoek naar doen.

— Dat bedoelde ik niet! riep Charly half boos, half lachend uit. Maar ik blijf er bij, dat ik het vreemd vind, dat zij hier als danseres optreedt! Ik ben benieuwd of wij haar nog terug zullen zien.

Charly's nieuwsgierigheid zou spoedig voldaan worden, want toen het scherm rees voor het eerste bedrijf, herkende hij de jonge vrouw, die zoozeer zijn belangstelling had getrokken, aanstonds onder een twintigtal als zoogenaamde Hollandsche boerinetjes gekleede koristjes, die met luider stem een welkomstgroet toezongen aan den compère, die, als middel-eeuwsch markies gekleed, statig uit de coulissen te voorschijn kwam.

Een half uur later verscheen zij weder als harem-bewoonster, in een kostbaar zijden costuum, en een kwartier daarna als strand-nimf, gekleed in wat men met eenigen goeden wil een badcostuum zou kunnen noemen, maar dat niet veel meer was dan een wat klein opgevouwen zakdoek.

In het tweede bedrijf was zij, met haar negentien

onafscheidelijke kameraadjes, achtereenvolgens Pajadère, telegram-jongen, koksmaatje en een of ander kostbaar gesteente — dramant of topaas.

De revue eindigde onder de schetterende fanfares van het orkest en het schein moest wel zeven keer gehaald worden, terwijl de gelukkige schrijver ten toneele moest verschijnen.

Raffles en Charly hadden reeds van tevoren zich hun overjas en hoed uit de vestiaire laten brengen, en voor het eerste gedrang begon den schouwburg verlaten.

— Misschien komt het door het opwekkend schouwspel, Charly, maar ik gevoel niet den minsten lust tot slapen, en ik geloof trouwens, dat het mij niet zou gelukken, begon Raffles, terwijl zij op het daghelder-verlichte trottoir stonden.

— Welnu, niets belet ons om een of ander café op te zoeken! Ik heb dezer dagen een aardige bar ontdekt, met een werkelijk zeer goed strikje, hier dicht in de buurt.

Raffles trok een bedenkelijk gezicht.

— Een strikje? Toch geen half dozijn in het rood gekleede heerschappen, die aan elkaar kleven van de cosmetiek, en die de heerlijke tonen der muziek als met stroop aan elkaar lijmen? Ik haat dat gespuis, want zij vergrijpen zich aan de kunst, en maken mij door hun weë melodieën onpasselijk! Een strikje — goed! Maar dan moet het ook strijken en niet fedelen! Ik hoop, dat je het verschil gevoelt!

— Ja! Ik begrijp zeer goed wat je bedoelt! zeide Charly lachend. Maar het is werkelijk een zeer goed orkestje! En stel je gerust — het zijn geen nage-maakte zigeuners met polka-haar en roode buisjes.

— En waar is dat juweeltje?

— Hier geen veertig stappen vandaan — in een dwarsstraat van de Oxford Street. Men zit er werkelijk zeer aangenaam, een weinig voor elkander verscholen en ik moet bekennen, dat ik nergens zulke voortreffelijke ale gedronken heb.

— Ale om half twaalf in den nacht? hernam Raffles. Nu — het is te probeeren! En als het geen ale is — dan moge het wijn zijn! Ik stel je tot mijn leidsman aan en ik zal je volgen.

Charly bleek zich inderdaad niet veel te hebben vergist — het nachtcafé bevond zich niet veel meer dan veertig passen verder van de plek waar zij nu stonden.

Raffles herinnerde zich nu, dat het ongeveer een half jaar geleden geopend was, en dat de bladen er vrij

wat, overigens goed betaalden „ophef” van hadden gemaakt.

Maar hij moest zichzelf bekennen, zoodra hij was binnengetreten, dat het inwendige vrij wat afweek van de gebruikelijke interieurs van nachtcafés.

Het meubilair was met zeer veel smaak gekozen, de tinten waren zacht en smolten in e'kander, de kellners waren van goeden huize en er lag over alles een sfeer van ingetogen weelde, die vrij sterk afstak naast de kermis-luxe van het meereendeel van dergelijke nachtgelegenheden.

Op een soort estrade, half verborgen achter palmen, zat het kleine orkest, dat op 'dit oogenblik juist een wals van Délibes ten gehoor bracht.

Het was reeds vrij vol, en de twee vrienden hadden eenige moeite zich een plaatsje te veroveren, hetwelk zij ten slotte vonden op de lage gaanderij, welke omstreeks twee meter van den vloer om drie wanden van de zaal liep.

Van hier konden zij een groot gedeelte van de grootste der drie zalen, waaruit het nachtcafé bestond, overzien.

Er bevond zich daar een zeer mondain publiek.

De heeren waren zonder uitzondering in rok, de dames bijna allen in een sierlijk avondtoilet.

Men zag er ook eenige variété-artisten, wier juweelenpracht maar al te duidelijk bewees, dat hare inkomsten niet uitsluitend bestonden uit haar opbrengst van het beroep aan het toneel.

Bijna overal parelde de wijn in de glazen, en velen dronken champagne.

Dicht bij den ingang zat aan een klein tafeltje voor twee personen een nog jonge man, met een rood, opgezet gezicht en den hoogen hoed achter op het hoofd geschoven, wien het maar al te goed was aan te zien, dat hij het wijnglas, hetwelk voor hem stond, reeds duchtig had aangesproken.

Nu en dan greep hij een passeerende vrouw bij den arm, en zeide eenige woorden tot haar, terwijl er een grijns op zijn gelaat verscheen.

In zijn overhemd schitterden twee groote diamanten knopen, en zelfs van dien afstand kon Raffles het geflikker zien van een grooten robijn, die een zijner ringen versierde.

Hij keek even naar den jongen man en wendde zich toen met verachting weder af.

Op dit oogenblik kwam de kellner toelopen, die op

zachten toon vroeg wat de twee heeren wenschten te gebruiken.

Raffles keek hem een oogenblik aan, en hij zag in een bleek gelaat met groote donkere oogen, het gelaat van een man, die vermoeid is door een zeer inspannende bezigheid in een overwarm, schitterend verlicht lokaal, tot laat in den nacht.

Hij gaf zijn bestelling op, en de kellner verwijderde zich geruischloos.

Eenige minuten later waren de twee vrienden in een zacht gesprek met elkaar gewisseld, nadat de kellner hun hun whiskey-soda had gebracht.

Juist werd er eenige opschudding verwekt door het aangeschoten jongmensch, dicht bij den ingang.

Hij was opgestaan, en zwaaide heen en weder, waarbij hij tegen een reusachtigen neger was aangeboden, die zooeven was binnengetreten, en aanstonds eenige dansen van zijn land zou vertoonen.

De zwarte reus maakte een opmerking, en het jonge mensch nam zijn rotting op.

Een oogenblik stond hij zoo zwaaiend en vloekend tegenover den neger.

Maar een blik op diens geweldige schouders en lange armen scheen hem tot kalmte te brengen.

Het wandelstokje daalde weder en de beschonken bezoeker waggelde heen, terwijl de neger zijn schitterend witte tanden liet zien.

— Zoo chique is het hier toch blijkbaar niet, of men laat hier dronkaards toe! merkte Raffles verachtelijk op.

— O, zoo lang zij het niet erger maken! zeide Charly vergoelijkend. Hij is zeker een geregeld bezoeker, die groote verteringen maakt, en van die heeren ziet men wel wat door de vingers.

Daar de kellner juist weder voorbijging, trok Charly hem aan de panden van zijn rok, en vroeg:

— Kun je mij ook zeggen, kellner, wie dat jonge mensch is met zijn diamanten overhemdknoopjes, die daar zooeven bij den ingang zat, en daar juist is heengegaan.

De kellner knikte eenige malen zwijgend, en zeide toen:

— Wij kennen hem hier heel goed — het is Reginald Mayfold, de zoon van een parlamentslid. Hij moet bijzonder rijk zijn — wat hem niet belet om een door-draaier en een dronkaard te zijn! Maar de patroon zou hem niet graag missen, want hij verteert wel eens hon-

derd pond op een enkelen avond — en zulke klanten houdt men in eere!

De kellner werd aan een ander tafeltje geroepen en ging verder.

— Mayfold? Welzeker, dat is het conservatieve lid voor Nottingham! riep Raffles uit. En is dat zijn zoon? Nu, dan moeten wij maar hopen, dat de oude heer niets weet van het leventje dat mijnheer zijn zoon leidt.

Raffles wilde nog iets zeggen, toen zijn blik gevestigd bleef op den ingang van de zaak, waar zooeven een nog jonge vrouw was binnengetreten, die aanstonds aller oogen op zich vestigde door haar prachtig toilet, dat met onnavolgbare gratie werd gedragen, en haar fijn, bleek gezichtje.

De beide vrienden herkenden haar aanstonds — het was de koriste, het was de vrouw uit de auto.

Zij was alleen en schreed langzaam, met de houding eener vorstin, door de zaal, blijkbaar zoekend naar een open plaatsje.

Maar beneden waren reeds alle stoelen bezet.

Daarop kwam zij de trap op, in de hoop om op de gaanderij nog een ledigen stoel te kunnen vinden.

Met een bevallig gebaar wendde zij het mooie hoofdje naar alle zijden, maar eindelijk wilde zij teleurgesteld weder terugkeeren.

Zij stond nu juist naast het tafeltje van Raffles en Charly, en gehoor gevend aan een plotselinge ingeving, stond Charly op, maakte een hoffelijke, eerbiedige buiging voor de jonge vrouw, en zeide:

— Aan onze tafel is nog een stoel onbezet, miss! Mogen wij zoo vrij zijn u dien aan te bieden? Gij behoeft u volstrekt niet met ons te bemoeien, als u dat niet aanstaat! voegde hij er lachend aan toe. Ik kan het echter niet aanzien, dat gij onverrichter zake weder heengaat — vermoeid als gij moet zijn.

De jonge vrouw keek een oogenblik in het jonge, lachende gelaat, vestigde toen haar blikken op het gezicht van den anderen man, die eveneens was opgestaan, en nam toen langzaam na een korte aarzeling plaats.

— Ik zal gaarne van uw vriendelijke aanbieding gebruik maken, mijnheer. En ik beloof u, dat ik u niet lang zal lastig vallen! zeide de jonge vrouw. Ik verwacht hier iemand, die wel aanstonds zal komen opdagen. Maar mag ik weten, waarom gij denkt dat ik vermoeid ben?

— Wij zijn in het Hypodrome-theater geweest, miss! antwoordde Charly eenvoudig.

Een oogenblik scheen de koriste te schrikken en het was zelfs of zij wilde opstaan en heengaan.

Zij bedacht zich echter en zeide, toen er een flauwe glimlach over haar gelaat vloog:

— Gij hebt mij dus herkend?

— Wie zou dat niet, miss? zeide Charly hoffelijk, maar hij voegde er snel aan toe, ziende dat er een wolk over haar gezichtje vloog:

— Ik wilde geen luf complimentje zeggen, miss! De zaak is — wij hebben u vandaag reeds....

Maar hij hield plotseling op en besloot zijn zin met een tamelijk hoorbaar „Au!”, welke uitroep hem ontlokt was, doordat Raffles hem tamelijk onzacht op de teenen trapte.

Deze had zijn blikken niet van het gelaat van de koriste afgewend, en hij zag er een uitdrukking van schrik en onrust op verschijnen.

— Wij meenen u vanmiddag gezien te hebben in de City, miss, klonk zijn diepe, welluidende stem. Dat wilde mijn vriend zeggen. Ik meen, dat gij in een fraaie auto gezeten waart. Toen wij u medenavond op het tooneel zagen, herkenden wij u, dat spreekt vanzelf.

De jonge vrouw had met een zonderling verlegen uitdrukking op haar mooi gezichtje toegelusterd.

Het was werkelijk alsof zij verlicht ademhaalde.

— Het is wel mogelijk, dat ge mij vanmiddag gezien hebt, mijnheer, zeide zij met een pijnlijk lachje. Ik rijd veel in een auto — maar laat ik u maar bekennen, dat ze mij niet toebehoort!

Charly wilde blijkbaar opnieuw iets zeggen, maar een tweede rake trap, die hem juist boven op zijn eksterroog trof, deed hem verschrikt, als een bestrafte schooljongen ophouden, en zich schijnbaar vol aandacht wijden aan de bestudeering van zijn vingertoppen.

— Ik erken, miss, ging Raffles lachend voort, dat het meestal aangenamer is in zijn eigen auto rond te rijden. Ik moet intusschen den eigenaar of de eigenares van het voertuig mijn compliment maken, want het is werkelijk een zeer fraaie wagen.

De jonge vrouw wilde iets antwoorden, toen er aan den ingang van de zaal opnieuw eenige opschudding ontstond.

Er klonken luide kreten, vergezeld gaande van het

gerinkel van brekend glaswerk, en daarop verscheen Reginald Mayfold weder ten tooneele, met een scheeve das, zijn jas over den arm en een deuk in zijn hoed.

Thans werd hij echter vastgehouden door den portier, een heerschap van eerbiedwekkende afmetingen, en den ober, die hem beiden met een zoet lijntje weder trachtten weg te voeren.

Blijkbaar had dit vrij wat bezwaren, maar toch gelukte het ten slotte, maar niet dan nadat de jonge edelman, op zeer luidruchtige wijze, zijn afkeuring had te kennen gegeven over de behandeling, die hem te beurt viel, en een duren eed gezworen had, dat hij „den ouden heer in het Parlement eens een boekje zou laten opendoen over deze zwijnerij”.

Een paar seconden later was de jonge man weder uit het gezicht verdwenen, en het stemmenrumoer stierf weder weg.

Toen Raffles zich weder tot de jonge vrouw wilde richten, zag hij tot zijn verbazing, dat zij doodsbleek was geworden en zich met beide handen krampachtig aan de tafel vasthield, terwijl zij met wijdgeopende oogen naar den ingang van de zaal staarde.

Zij scheen volstrekt geen besef meer te hebben van hetgeen er rondom haar voorviel.

Pas langzamerhand scheen zij tot zichzelf te komen.

Zij wreef zich over het voorhoofd, knipte eenige malen met de oogleden, en slaakte toen een diepen zucht, als iemand die uit een benauwd droom ontwaakt.

Charly had nu zijn voeten bijtijds in veiligheid gebracht, vóór hij vroeg:

— Scheelt u iets, miss? Wat ziet gij bleek. Werkelijk, gij ziet er uit alsof gij een geestverschijning gezien hadt.

— Misschien heb ik dat wel, mijnheer, zeide de jonge vrouw op heesch-fluisterenden toon.

Zij stond wankelend op en richtte zich nu tot Raffles:

— Ik dank u zeer voor uw vriendelijkheid, heeren, om mij hier even gastvrijheid te verleenen, maar ik moet nu heengaan. Het is hier vreeselijk benauwd en daar kan ik niet tegen. Mijn vriendin schijnt toch niet te komen....

Zij knikte de beide mannen even toe en baande zich weder een weg temidden van de dicht opeen geplaatste tafels.

De kellner kwam toeschieten om haar te helpen en wisselde blijkbaar eenige woorden met haar.

Het volgende oogenblik hadden Raffles en Char' haar uit het oog verloren.

OOFDS TUK II.

Het Noodlot.

Er waren een paar dagen verlopen.

Het was omstreeks vijf uur in den middag, toen Grimes van zijn werk terugkeerde en den sleutel in het slot van zijn huisdeur stak.

Hij had weder een tasch met gereedschappen over den schouder en stommelde de trap op.

Zoodra hij de deur van de huiskamer opendeed, trad zijn vrouw hem tegemoet en nam hem de zware tasch af, welke zij niet zonder moeite naar een hoek van het vertrek droeg.

Grimes nam zijn lederen pet af en wierp die op de eenvoudige sofa, die dicht bij het raam stond.

Hij liet zichzelf op het meubel neervallen en begroef het gelaat in de handen.

De oude vrouw liep bedrijvig heen en weer en maakte toebereidselen voor het eenvoudige middagmaal.

Nu en dan wierp zij tersluiks een blik op den zwijgenden man bij het raam.

Eindelijk ging zij naar hem toe en legde hem zachtjes de door het werken rood geworden hand op den schouder.

— Denk je er nu nog steeds aan, Bill? vroeg zij met bevende stem, terwijl zij hem in de oogen zag.

Met een ruk hief de werkman het hoofd op.

— Zou ik er niet aan denken? riep hij toornig uit. Denk je, dat ik zoo gemakkelijk vergeet? Denk je, dat een man het zijn vrouw zoo spoedig kan vergeven, als zij zoo'n langen tijd iets voor hem verborgen heeft gelauden?

— Maar, Bill....

— Door een toeval, door een puur toeval, ben ik er

eindelijk achter gekomen, dat zij hier is geweest — niet alleen dien eenen keer, toen zij haar tasch hier heeft achtergelaten, maar reeds verscheidene malen! En jij hebt dat altijd voor mij verborgen gehouden.

— Mijn God, Bill — ik wist toch immers, dat je het verboden had! riep de arme moeder uit. Jij hebt je eenig kind verwenscht en vervloekt — je hebt nooit willen bedenken, aan hoeveel verleidingen een meisje in haar positie als koriste in een stad als Londen bloot staat! Je hebt nooit naar mij willen luisteren — en je hebt onze arme lieve Grace het huis uitgezonden, en gezegd, dat je haar nooit meer wilde terugzien.

Grimes vloog overeind en zijn zware vuist daalde dreunend op het tafelblad neer.

Zijn stem sidderde van drift toen hij zeide:

— Had ik daar dan geen gelijk aan? Ik ben een eenvoudig werkman — ik had niets te verliezen dan mijn goeden naam, mijn eer, en daar was ik dan ook trotsch op. Welnu, die heeft zij door het slijk gesleurd! Zij heeft zich ingelaten met een rijken ellendeling, die haar met mooie praatjes het hoofd op hol bracht! Men heeft haar met den vinger nagewezen, en ik werd achter mijn rug uitgelachen — in mijn gezicht had niemand het durven doen! En dat zou ik vergeven? Dat zou ik vergeten? Nooit! !

Als uitgeput door zijn toorn, trillend van woede en smart, liet de werkman zich weder op de sofa vallen.

Maar dadelijk stond hij op, stak de kamer met een paar groote stappen over, en trok de lade open van een klein penantkastje, dat aan den tegenovergestelden muur stond.

Hij nam er een groote zilveren beugeltasch uit, opende haar ruw en haalde er eenige voorwerpen uit — een kleine flacon met odeur gevuld, een klein gouden doosje met poudre de riz, een nagelschaartje, een zakspiegeltje, een fijn kanten zakdoekje en een portretje.

— Dat is hij dus! bromde Grimes tusschen de tanden. Dat is de schurk, die mijn arm kind ongelukkig heeft gemaakt! O, als ik den ellendeling tusschen deze twee eerlijke knuisten had. Ik zou hem vermorzelen! En zijn naam staat er achter — met zijn eigen hand geschreven! „Reginald Mayfold, in eeuwige liefde!” Ha, ha! Eeuwige liefde. Een liefde die een paar maanden heeft geduurd! Toen heeft hij mijn arm kind aan haar lot overgelaten — en om de gevolgen heeft hij zich niet bekommerd!

Hij wierp het portret driftig weder in de tasch, sloot ze en deed haar weder in de lade.

Zijn vrouw was bij de tafel blijven staan, met bleek gelaat en zenuwachtig de handen wringend.

Nu ging zij weder naar haar man toe, sloeg haar beide armen om zijn hals, keek hem met een blik vol innige liefde aan en zeide:

— En toch zal je haar vergeven, o, ik weet het zoo zeker! Ik weet, dat je lijdt, al wil je het niet bekenen! Je hebt je kind even lief als ik — je zult haar vergeven!

Op dat oogenblik ging de bel op het portaal met een kort, schor gerinkel over.

Mary Grimes wendde zich verbaasd naar de deur, en mompelde:

— Er wordt gebeld? Wie zou dat kunnen zijn?

Zij schoof snel het raam open, knielde er voor neer en keek naar buiten.

Toen stond zij vlug weer op, en zeide, terwijl zij de kamer doorliep naar de gangdeur:

— Het is iemand van je fabriek, geloof ik, Bill! Ik zal hem maar even boven laten.

Zij zeide dit laatste reeds in het portaal, terwijl zij de deur opentrok.

Beneden klonk een zware mannenstem, waarop zij antwoordde.

Toen kraakten de treden van de oude trap en even later kwam een zwaar, grof gebouwd man het eenvoudige vertrek binnen.

Het was de opzichter van de fabriek, waar William Grimes werkte.

Hij tikte even aan zijn hoed, knikte Mary vriende-

lijk toe en zeide toen, terwijl hij zich tot Grimes richtte en een klein opschrijfboekje te voorschijn haalde:

— Ik word wat vergeetachtig, naar het schijnt, Grimes! Ik heb heelemaal vergeten je te zeggen, dat je morgen een karwei moet opknappen in een groot huis in de Fenchurch Street. Er wordt een nieuwe badkamer aangelegd, en daarvoor hebben wij een knappen werkmans noodig. Zorg, dat je er om acht uur bent. Je zult er wel den geheelen dag werk aan hebben. En je kunt natuurlijk een maatje meenemen.

— Het is goed, chef! zeide Grimes. Wat is het nummer?

— Zeven-en-twintig.

— Hoe is de naam van de menschen daar?

— Het zijn geen menschen, Grimes — het is maar één mensch! Je komt daar bij mijnheer Reginald Mayfold en ..... maar wat mankeert je, man? viel hij zichzelf in de rede, terwijl hij Grimes verbaasd aankeek. Je wordt zoo bleek als een doek! Is het de warmte?

Grimes slaakte een schorren kreet, rukte zijn boord los en antwoordde toen nauwelijks hoorbaar:

— Ja, het zal de warmte zijn....! Hoe was de naam ook weer?

— Mayfold — Reginald Mayfold, de zoon van het parlamentslid. Hij heeft zich pas een prachtige jonggezellenwoning laten inrichten, omdat het hem in het huis van zijn ouders niet meer beviel. Hij wilde wat meer vrijheid hebben, begrijp je wel?

— Het Noodlot! Het Noodlot! fluisterde Grimes op heeschen toon, terwijl hij zich met beide handen tegen het kastje steunde, waarvoor hij was blijven staan en met een woesten blik en gebogen hoofd om zich heen zag.

De opzichter had Mary Grimes een vragenden blik toegeworpen, maar deze plukte zenuwachtig aan haar boezelaar en keek hem niet aan.

De man haalde de schouders op, keek op zijn horloge, en zeide, terwijl hij zich naar de deur wendde:

— Denk er dus om, Grimes — om acht uur. Ik heb honger en ga eten! Schrijf het adres en den naam op — anders vergeet je het maar!

— Vergeten? Neen, chef, wees daar maar niet bang voor! zeide Grimes op somberen toon.

De opzichter keek hem nog even aan, knikte Mary toe en ging het vertrek uit, terwijl de oude vrouw hem op het portaal volgde.

Toen zij weder binnentrad, stond William Grimes

nog steeds op dezelfde plek en zag met starenden blik voor zich uit.

Zij vloog op hem toe, sloeg haar arm weder om zijn gespierden hals en riep uit, terwijl de tranen haar over het gelaat biggelden:

— Ga niet, Bill! Ga daar niet heen! Ik smeek het je. Daar komen ongelukken van.

Maar Grimes maakte zich zachtjes los en ging op zijn vaste plaats voor tafel zitten.

Er liep een diepe rimpel midden over zijn voorhoofd en zijn stem klonk barsch toen hij zeide:

— Laat dat aan mij over! Het Lot heeft het gewild, dat ik hem zou ontmoeten — en ik zal den schurk in zijn eigen huis rekenschap vragen!

— Maar je zult hem niet eens te spreken kunnen krijgen! riep Mary Grimes op klagenden toon. Dacht

je, dat zoo'n groot heer zich met een eenvoudig werksman inliet?

— Dat zal hij wel moeten doen! riep Grimes uit, met gebalde vuisten op de tafel slaande.

— Het zal tot niets leiden! Het zal je alleen maar ongelukkig maken, Bill! Er kan toch niets meer goed worden gemaakt, want je bent toch geen kind — je moet toch begrijpen, dat er van een huwelijk geen sprake kan zijn.

— Een huwelijk? Al zou hij zich op zijn knieën voor mij op den grond werpen en mij smeeken haar hem tot vrouw te geven, dan zou ik het den hond weigeren! Want zij zou slechts ongelukkig met hem kunnen worden — hij is een nietswaardige. Maar ik wil hem zeggen, wat mij reeds zoo lang zwaar op het hart drukt — ik wil hem zeggen hoe ik over hem denk — ik wil hem in het gelaat slaan!

HOOFDSTUK IV.

De moord.

Twee dagen later, toen Raffles in zijn werkkamer bezig was met het schrijven van eenige brieven, omstreeks twee uur in den namiddag, kwam Charly met een verschrikt gezicht binnenloopen, met een nummer van „The Daily Telegraph” in zijn hand, het was de middag-editie, die zooeven was uitgekomen.

Hij kon nauwelijks wachten tot Raffles zijn brief beëindigd had, en toen hij eindelijk de handteekening had zien zetten, barstte hij uit:

— Weet je wat er in den afgelopen nacht gebeurd is, Edward?

— Hoe zou ik het weten? Ik heb nog geen bladen gelezen, antwoordde Raffles, terwijl hij zich op zijn stoel omdraaide en Charly vragend aankeek.

— Reginald Mayfold is in zijn woning vermoord!

Raffles stond op, blijkbaar zeer onder den indruk

van deze mededeeling.

— Vermoord? herhaalde hij op zachten toon. Dat is vreeselijk! Het is immers nog geen volle week geleden, dat wij hem dien avond in het nachtcafé in de Oxford-Street gezien hebben? Een inbraak zeker?

— Neen — in het geheel niet!

— Een wraakneming dus?

— Ja — iets dergelijks!

— Wie is de dader?

— William Grimes, de vader van die mooie koriste met haar prachtige kleeren en haar auto — die niet van haar is!

— Dus — die Mayfold....

— Mayfold moet een minnaar geweest zijn van de dochter van Grimes!

— Nu begrijp ik, waarom zij dien avond zoo hevig

verschrikte, toen hij voor de tweede maal binnentrad! Staat het verslag daar in de krant, die je bij je hebt?

— Ja.

— Ga daar dan eens zitten en lees het mij voor, als ik je verzoeken mag.

De beide vrienden namen plaats, Charly vouwde het blad open en begon het volgende voor te lezen:

BLOEDIG DRAMA IN DE FENCHURCH STREET.

De zoon van een Parlements lid vermoord.

„In den afgeloopen nacht heeft in een huis van de Fenchurch Street, waarvan de eerste verdieping en de vertrekken gelijkvloers bewoond worden door Reginald Mayfold, den zoon van het parlamentslid voor Nottingham, een afschuwelijke misdaad plaats gegrepen.

De jongeman had deze woning pas onlangs betrokken, na het ouderlijk huis te hebben vaarwel gezegd.

Zijn jonggezellen-woning was met een verrijnden smaak ingericht, en naar men zegt moet hieraan bijna 11.000 pond sterling zijn ten koste gelegd.

Zijn bedienden-personeel bestond uit een butler, een huisknecht, een loopknecht, een kamerbediende, een kok en een dienstmeisje, behalve de huishoudster, een bejaarde dame van omstreeks zestigjarigen leeftijd, Eleonore Duff geheeten.

Alle bedienden slapen op de eerste verdieping, terwijl het slaapvertrek van Reginald Mayfold zich daar eveneens bevindt, hoewel in een anderen vleugel van het groote huis.

Zijn woning telt elf vertrekken, waaronder een fraaie biljartzaal, een bibliotheek, een rookkamer, geheel in Oosterschen stijl gemeubileerd, een badkamer, waarbij de beroemde badkamers in het oude Rome tot voorbeeld waren genomen, en nog eenige andere vertrekken.

Gelijkvloers bevinden zich de werkkamer, een soort ontvangsalon, de eetkamer, benevens een kleine tuinkamer, die aan een groote serre grenst.

De gewoonten van den jongen Mayfold waren vrij ongeregeld.

Nu eens dineerde hij thuis, alleen in gezelschap van miss Duff, dan weder in een of ander mondain restaurant, en men wist nooit van tevoren wat hij zou door

Hij was een bekend sportsman, en men miste hem nooit in het Olympia-theater, als daar een bokswedstrijd werd gehouden, noch te Epsom of te Ascott, wanneer daar de beroemde wedrennen werden gehouden, noch op de wielersbaan, noch op een hondententoonstelling, noch bij de wedstrijden tusschen Oxford en Cambridge, kortom — bij geen enkele sportgebeurtenis van eenig belang.

Maar ook was hij een stamgast van vrij wat nachtcafé's in de buurt van Piccadilly, en hij zou het zichzelf nooit vergeven hebben als hij de premiere van een nieuw stuk, een nieuwe operette of een nieuwe revue zou hebben overgeslagen.

Gisteren was Reginald Mayfold slechts korten tijd thuis geweest.

Hij kwam om 6 uur, om thuis te dineeren.

Juist wilde toen een werkman vertrekken, die bijna den geheelen dag was bezig geweest met het aanleggen van een nieuwe installatie voor de badkamer, zekere William Grimes, werkzaam bij de heeren Peanut en Craft aan het Strand.

Niet zoodra had hij den jongeman gezien, of hij stormde op hem toe, greep hem in de borst en begon hem, blijkbaar ten prooi aan hevige drift, allerlei verwijten voor de voeten te werpen, naar het schijnt in verband met iets, wat met zijn dochter geschied moet zijn.

De butler, die zijn meester juist van zijn overgoed had ontdaan, begreep er slechts weinig van, maar hij haastte zich, met behulp van den toegeschoten huisknecht en den kamerbediende, den woedenden loodgieter buiten de deur zetten.

Een oogenblik meende men, dat hij beschenken moest zijn, — maar het zou helaas al te spoedig blijken, dat hij volkomen bij zijn zinnen was geweest.

Reginald Mayfold scheen zich van het gebeurde weinig aan te trekken, ofschoon hij toch een weinig bleek was.

Hij vroeg naar den naam van den man, dien echter geen van de bedienden hem kon noemen.

De man had eenvoudig het volgbriefje van zijn firma laten zien, zooals dit steeds gebruikelijk is, maar daarop kwam zijn naam niet voor.

De bedienden herinnerden zich wel, dat hij nauwelijks 10 minuten in huis zijnde, naar den

jongen Mayfold had gevraagd, en zulks verscheidene malen achtereen.

Deze had echter den nacht buitenshuis doorgebracht, en kwam zooals gezegd, pas om 6 uur thuis.

Hij ging naar zijn slaapkamer om zich te verkleeden, gebruikte opgewekt het middagmaal in gezelschap van Miss Duff, de huishoudster, en vertrok weder om 8 uur.

Hij zeide tot Miss Duff, dat hij naar het Hypodrome-theater ging, en daar is hij ook inderdaad eenigen tijd geweest.

Om 10 uur zag men hem in een Bar in Soho, om half elf in een Chineesch theehuis aan de Theems, een half uur later weder in zijn club, in de Buckingham Street en ten slotte verscheen hij in een nachtcafé in het begin van de Oxford Street, waar men hem zeer goed kent, daar hij daar vaak komt.

Hij verliet het pas om één uur in den nacht, na getuigen verklaren in kennelijken staat van dronkenschap.

Wat er daarna met hem gebeurd is, weet men niet, maar het is in ieder geval zeker dat hij zijn woning weder bereikt heeft.

Zijn eigen auto, dit staat echter vast, heeft hem niet naar huis gebracht.

De bedienden hadden zich allen reeds ter ruste begeven, want geen hunner heeft iets van zijn thuiskomst gemerkt.

Toen hedenochtend omstreeks half acht de butler het werkvertrek van zijn meester binnentrad, ten einde daar de gordijnen te gaan openen, was hij bijna in de halve duisternis gestruikeld over een voorwerp dat midden op den vloer lag.

Nog volstrekt niet wetend wat hem wachten zou, stapte de butler in zichzelf vloekend op het raam toe en schoof de gordijnen van elkander.

Maar toen hij zich weder omwendde gaf hij een schreeuw van ontzetting, vlak voor zijn voeten lag, in een grooten bloedplas, het levenlooze lichaam van zijn meester.

Midden in het voorhoofd gaapte een afzichtelijke wonde.

In de rechterhand hield hij een kleine browning geklemd, welk wapen hij zeker nog had willen

gebruiken, om zich tegen den moordenaar te verdedigen.

Op het vloerkleed, een paar meter van het lijk verwijderd, lag een zware hamer, waarvan de kop geheel bebloed was.

Huiverend van ontzetting, en bijna bezwijgend van vrees en afschuw, boog de butler zich over het levenlooze lichaam heen, in de nuttelooze hoop, dat de levensgeesten nog niet geheel geweken waren.

Maar zelfs een leek kon wel zien, dat hier niet meer te helpen viel — de hersenpan was verbrijzeld, en de hersenen puilden gedeeltelijk naar buiten.

Klaarblijkelijk was de doodelijke slag met ontzettende kracht toegebracht, stellig door een sterk man.

Nog een oogenblik stond de butler verstijfd van ontzetting, maar toen schreeuwde hij het geheele huis bij elkander.

De bedienden kwamen toesnellen en het laatst verscheen de huishoudster, die echter nauwelijks het gruwelijk verminkte gelaat gezien had, of zij viel in zwijm.

De butler telefoneerde aanstonds naar de politie, en spoedig waren eenige detectives van Scotland Yard aanwezig.

Het bleek dadelijk, dat men hier niet met een roofmoord te doen had, want alle kasten en laden waren onaangetast gebleven, en er werd volstrekt niets vermist.

In den zak van de broek, welke de overledene gedragen had, bevond zich de sleutelbos, waaraan ook de sleutel van de brandkast bevestigd was, die in een hoek van het vertrek stond.

Ook de beurs, de diamanten hemdsknoopjes en de kostbare ringen, bevonden zich nog op het lijk.

Maar spoedig deed de politie een ontdekking, welke aan alle onzekerheid een einde maakte.

De doodelijke slag was ontwijfelbaar toegebracht met den zwaren hamer, dien men op het kleed gevonden had.

Bij een nadere beschouwing van het moordwapen bleek het, dat er op den steel twee letters met een gloeiend ijzer waren ingebrand een **W** en een **G**. En nu herinnerden zich twee der bedien-

den ook, dat zij een loodgieter des middags bezig hadden gezien met dozen hamer.

Men telefoneerde aanstonds naar de heeren Peanut & Craft, teneinde den naam te vernemen van den arbeider, dien zij den dag tevoren naar het huis in de Fenchurchstreet hadden gezonden.

Zijn naam luidde: William Grimes.

Zoo begonnen de bewijzen reeds aanstonds om den vermoedelijken moordenaar op te stapelen.

Men zond een inspecteur in burgerkleeding naar het huis van Grimes, die in de Clarkstreet woont, en deze had een kort gesprek met zijn vrouw.

Mary Grimes deelde hem mede, dat haar man den vorigen dag den geheelen dag gewerkt had, pas laat was thuisgekomen om te eten en omstreeks 9 uur weder was vertrokken, zonder te zeggen waarheen hij ging.

Zij was zeer ongerust toen hij om half twaalf nog niet thuis was, daar zij zich volstrekt niet kon voorstellen, waar hij was, en het was haar een groote geruststelling, toen haar man eindelijk om half een terugkeerde.

Nogmaals aangaande dit uur ondervraagd zijnde, verklaarde zij met groote stelligheid, dat haar man zeker niet later dan half een huiswaarts was gekeerd.

Hij had weinig gesproken en zich onmiddellijk te bed begeven.

Den volgenden morgen was hij als naar gewoonte weder naar zijn werk gegaan.

Nadat zij dit alles had medegedeeld, vroeg Mary Grimes ongerust, waarom de politiebeampte haar dit alles vroeg, en toen deze haar wel wat onvoorzichtig mededeeling deed van de vreeselijke ontdekking in de Fenchurch street, slaakte zij een zwakken kreet, drukte de hand op het hart en zakte ineen.

De detective waarschuwde de bureu, telefoneerde een dokter, en ging daarop rapport uitbrengen.

Volgens getuigenissen van politieagenten, die in de Fenchurchstreet dienst deden, is Grimes zeer laat in den avond, omstreeks elf uur, in de buurt van het huis van Reginald Mayfold gezien.

Hij scheen toen aan een vreeselijke opwinding ten prooi te zijn.

Na zij de beschikking had over al deze gege-

vens, en het haar tevens bleek, dat Grimes zich reeds dienzelfden dag aan Mayfold vergrepen had, nu zij ook de verstandhouding ontdekt had, welke tusschen den jongen edelman en de dochter van Grimes moet hebben bestaan, nam zij aanstonds haar maatregelen.

Hedenmorgen om 9 uur werd, naar ons zooveen bericht wordt, William Grimes in de werkplaats van de heeren Peanut en Craft gearresteerd.

Deze wilden aanstonds borgstorting voor hem betalen, maar dit werd door den Officier van Justitie geweigerd, zoodat de vermoedelijke moordenaar zich thans in het Huis van Bewaring bevindt, in afwachting van zijn verhoor.

Wij twijfelen er niet aan, of een snelle bekentenis zal een spoedig einde aan deze zaak maken.¹²

Charly liet langzaam het blad zakken, en keek Raffles vragend aan.

Deze had geluisterd, zonder een enkele beweging te maken.

Hij wreef zich nu langzaam met de blanke hand over het voorhoofd en zeide, half in zich zelf:

— Het is vreeselijk — en toch — hoe menschelijk. Een vader die de eer van zijn dochter wreekt. Ik kan het mij denken — in een oogenblik van vreeselijke drift heeft hij den ander neergeslagen. Alweder een geheel gezin vernietigd. De dochter zonder steun overgeleverd aan de verleiding van een groote stad, de vader in de gevangenis — zoo niet aan de galg — en de oude moeder aan ontbering, wanhoop en schandeten prooi. En dat alles omdat een jonge rijke ellendeling zonder hart en zonder geweten het zoo gewild heeft.

Een oogenblik bleef er een somber stilzwijgen in het vertrek heerschen.

Toen hief Raffles weder het hoofd op, alsof hem plotseling iets te binnen viel, en hij zeide:

— Er staat in het verslag niets van de wijze, waarop Grimes weder in de Fenchurchstreet is gekomen. Ik zou wel eens willen weten, hoe dat in zijn werk is gegaan.

Charly knikte eenige malen snel achtereen, en riep op levendigen toon:

— Daar heb ik ook al aan gedacht. Het verslag vermeldt, dat Mayfold pas om één uur in den nacht het nachtcafé verliet. Zelfs al nam hij een zeer snelle

auto, dan kan hij toch onmogelijk voor half twee in zijn woning zijn geweest.

— Dat is zoo, Charly. Maar hij was dronken, vergeet dat niet, en het is niet onmogelijk dat Grimes daar op den loer heeft gestaan en tegelijk met hem zijn huis is binnengegaan — al moet ik erkennen, dat dit onwaarschijnlijk klinkt, want hij zou zich dan aan een groot gevaar hebben blootgesteld, dat hij door een agent van politie werd gezien.

— Zou hij zich misschien hebben laten insluiten?

— Het verslag zegt, dat hij door den bediende de deur is uitgeworpen. Dat zij naderhand dienzelfden man weder binnen zouden hebben gelaten, is natuurlijk buitengesloten.

— Maar Edward, als de moord op zijn vroegst om half twee in den nacht gepleegd is — en dat staat vast! — hoe is het dan mogelijk, dat Grimes om half één reeds weder thuis was?

— Dat zegt zijn vrouw — zij kunnen het hebben afgesproken, zeide Raffles kortaf.

— Maar uit het verslag krijg ik den indruk, alsof zij nog volstrekt niets wist! Er wordt toch vermeld, dat zij is flauw gevallen op het hooren van de tijding van Mayfold vermoord was?

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar streek zich eenige malen met de uitgespreide vingers over het geelaat.

Toen liep hij eenige malen langzaam het vertrek op en neer, en hernam:

— Het is wel mogelijk, dat de herinnering aan dat feit haar ten zeerste geschokt heeft. Hoe lang denk je dat het ongeveer loopen is van de Fenchurch Street tot de Clark Street?

— Een half uur ongeveer. Maar hij heeft op den hoek van de High Street en de Commercial Road een omnibus kunnen nemen, en zoo zijn weg met minstens een kwartier bekort hebben. Maar als zijn vrouw de waarheid gesproken heeft, dan verklaart dit natuurlijk nog volstrekt niet, hoe hij om half één thuis kon zijn, terwijl omstreeks half twee de moord werd gepleegd.

Raffles gaf geen antwoord.

Hij was in diepe gedachten verzonken, maar eensklaps trad hij op de telefoon toe, bladerde even in den gids en was het volgende oogenblik in een gesprek verdiept.

Eenige minuten later hing hij den hoorn weder aan den haak, en wendde zich tot Charly met de opmerking:

— Ik heb van onzen waarden Phileas Baxter, den hoofdinspecteur van Scotland Yard, verlof gekregen om mij een weinig met deze zaak te bemoeien. Als je lust hebt, zullen wij nu dadelijk naar die arme vrouw Grimes gaan, want ik ben zeker dat zij dankbaar zal zijn voor iederen steun.

HOOFDSTUK V.

Nieuwe feiten.

Eenige oogenblikken later stooft de groote, blauwgelakte Limousine van Zijne Lordschap met groote vaart door het Oosten van Londen.

Zij werd bestuurd door Henderson, den trouwen chauffeur van Lord Aberdeen.

Een half uur later stond de auto stil voor het smalle kleine huis in de Clark Street, dat thans zooveel smart

herbergde.

Raffles en Charly stapten uit, en Henderson kreeg bevel, om te rijden, ten einde geen noodelooze volksoploopen te veroorzaken, en over een half uur weder terug te komen.

Zoodra de deur was opengetrokken, nadat zij gebeld hadden, liepen de beide vrienden de trap op, en

hielden niet eerder stil voor zij de tweede verdieping bereikt hadden.

Boven aan de trap werden zij ontvangen door een jonge vrouw met een doodsbleek gelaat, welke zij ondanks het schemerduister, dat er op het portaal heerschte, aanstonds herkende, het was Grace Grimes, de bevallige koriste.

Zij keek de beide vreemde bezoekers verbaasd en eenigszins ongerust aan en slaakten een lichten kreet, toen zij hen herkende.

— Verschoon ons, Miss, dat wij hier ongevraagd binnen treden, begon Raffles met zijn warme stem, maar wij kunnen misschien van eenig nut zijn, en ik ben van oordeel, dat de eene mensch den ander zooveel hij kan moet helpen. Ik geloof, dat gij ons de eer aandoet ons te herkennen?

— Ja zeker mijnheer, — gij waart het, die mij een week geleden zoo vriendelijk een plaats aanbod in het nachtcafé in de Oxford Street.

— Het doet mij genoegen, dat gij u die kleinigheid nog herinnert, miss! Is uw moeder thuis?

— Ja, mijnheer — ik weet echter niet....

— O, wij komen haar niet met een banaliteit lastig vallen, hernam Raffles haastig. Ik zal u mijn naam noemen. Ik ben lord William Aberdeen en dit is mijn secretaris, mijnheer Charly Brand. Ik beschik over eenigen invloed en dien zou ik gaarne willen aanwenden om mrs. Grimes, uw arme moeder, in deze vreeselijke omstandigheden bij te staan.

De koriste moest zich aan den wand steunen, en het scheen of zij door een duizeling overvallen werd.

Haar stem had een doffen klank gekregen, toen zij stamelde:

— Zijt gij op de hoogte van.... die afschuwelijke zaak, mylord? En gelooft gij, dat mijn vader schuldig is?

Raffles boog het hoofd en scheen den blik van het jonge meisje te ontwijken, die smeekend op zijn gelaat gericht was.

Toen zeide hij langzaam:

— Ik moet eerst alle omstandigheden weten, miss. In ieder geval geloof ik niet aan een moord in koelen bloede. Misschien heeft uw vader in vreeselijke drift...

— Neen, mylord — duizendmaal neen! riep het jonge meisje. Ik wil — ik kan het niet gelooven! Ik weet het — mijn vader is streng — ontzettend streng

voor mij geweest! Het is waar — hij was driftig, maar nooit zal ik kunnen gelooven, dat hij dit deed!

Op dit oogenblik werd de kamerdeur geopend en Mary Grimes verscheen op den drempel, blijkbaar opmerkzaam geworden door de luide stem van haar dochter.

Zij was zeer bleek en keek met trillende lippen van den een naar den ander.

Toen richtte zij zich tot Grace met de vraag:

— Wie zijn die heeren, kind? En wat wenschen zij?

— Het is lord William Aberdeen, moeder, wiens naam ik meermalen gehoord heb, en zijn secretaris mijnheer Charly Brand, en zij willen trachten u te helpen!

— Mij helpen? Laat men mij mijn echtgenoot teruggeven! riep de arme vrouw uit, met een plotselinge uitbarsting van waanzinnige droefheid en woede. Hij is onschuldig, zeg ik u! Men moet gek zijn om te denken, dat hij dit gedaan heeft! Ik zeg u, dat hij om half één hier was, maar de politie wil het niet gelooven en zegt, dat ik het vooruit met hem afgesproken heb! Een vrouw behoeft volgens de Engelsche wet niet tegen haar man te getuigen en daarom kan ik zeggen wat ik wil.

Zij kon niet verder en barstte in luid snikken uit, terwijl zij haar boezelaar tegen het gelaat drukte.

Charly trad aanstonds op haar toe, sloeg met een beschermend gebaar zijn arm om haar schouders en geleidde haar de kamer binnen, waar hij haar op de lederen sofa deed plaats nemen.

Raffles en de jonge vrouw waren zwijgend gevolgd.

De Grootte Onbekende deed de deur zorgvuldig achter zich dicht, wachtte even tot de eerste aanval van hevige droefheid voorbij was, zette zich toen tegenover de oude vrouw, greep haar smalle gerimpelde hand en zeide, terwijl hij haar ernstig aanzag:

— Gij kunt mij gerust vertrouwen, en mij alles mededeelen! Het is echter van het hoogste belang, dat ge mij nauwkeurig zegt wat er geschied is. Slechts dan kan ik u helpen!

De oude vrouw wischte haar betraand gelaat af, vestigde haar rood beketen oogen op den bezoeker en antwoordde toen:

— Ik wil u alles zeggen, wat ik weet, Mylord — maar het is niet veel!

Zij scheen met moeite ergens over na te denken, keek

strak voor zich uit naar een bloem op het vloerkleed en hernam toen:

— De dagbladen ontzien niets, mylord. Zij hebben alles omtrent mijn arm kind medegedeeld en gij zult het dus ook weten. Die Reginald Mayfold — hij is nu dood en God moge het hem vergeven — heeft mijn arm kind ongelukkig gemaakt, en menig ander meisje zou voorgoed op den slechten weg zijn gegaan. Maar zij heeft het hoofd geboden aan het Noodlot, en niemand heeft nu iets op haar te zeggen!

— Laat dat, moeder! zeide het jonge meisje zacht en op smeehenden toon.

— Ik geef uw moeder volkomen gelijk, miss, dat zij u voorspreekt. Het pleit voor haar.

— Gij weet nu, dat mijn dochter koriste is, maar gij weet misschien niet dat zij tevens mannequin is.

Plotseling ging Raffles een licht op. Hij begreep nu, waar de prachtige auto en de mooie kleederen vandaan kwamen!

Grace Grimes betaalde die niet zelf, noch had zij ze ten geschenke ontvangen — zij waren haar eenvoudig in bruikleen afgestaan door een groote modezaak, die haar in dienst had genomen om de nieuwste snufjes op het gebied van mode aan de Londensche dames te toonen.

Daarem ook moest zij des nachts eenige nachtcafés bezoeken, want de groote dameskleedermakers te Londen, zoowel als in andere groote hoofdsteden, weten heel goed, dat de demi-mondaines lang niet het geringste gedeelte van hun cliëntèle vormen.

En hij bewonderde de geestkracht van deze jonge vrouw, die niet opzag tegen de vermoenenissen van dit beroep.

Alleen begreep hij niet goed waarom Grace, die toch geheel alleen stond, het noodig achtte zulk een inspannenden werkkring als bij-vak te kiezen.

Maar de oude vrouw vervolgde met haar zachte, eentonige stem:

— De bladen zullen het toch wel spoedig melden, mylord, en daarom kan ik het u, die een edel mensch zijt, wel zeggen — mijn dochter moet zorgen voor een klein kindje.

Het bleef geruimen tijd stil in het kleine vertrek na deze mededeeling.

Grace had het hoofd gebogen, en de handen in den schoot gevouwen.

Raffles en Charly, diep ontroerd door deze weinige woorden, wisselden een snellen blik met elkander.

Daarom dus werkte de jonge vrouw van vroeg tot laat, terwijl zij zeker een veel gemakkelijker leven had kunnen leiden.

— Mijn man was vreeselijk driftig, mylord, en hij heeft mijn arm kind nooit willen terugzien, toen hij van het vreeselijke hoorde. En toch — hij had zulk een braaf hart! Maar Grace was zijn oogappel, ziet gij, en het deed hem zulk een pijn — dat wat zij gedaan had! Ik zeide, dat ze hem zoo innig lief had gehad, dat zij hem op zijn woord had vertrouwd, dat hij haar laaghartig bedrogen had, niets hielp. Nu voerde het Noodlot mijn man gisteren in het huis van den jongen Mayfold. Hij moest er een karwei verrichten. Ik bezwoer hem, om niet te gaan, want ik wist hoe driftig hij is, en misschien zou hij dien jongen edelman een pak slaag gegeven hebben. Dat zou hem natuurlijk zijn betrekking gekost hebben, dat begrijpt gij wel, want de heeren Peanut en Craft weten wel dat hij een goed werkman is, maar wat hun rijke klanten betreft, verstaan zij geen gekscheren. Maar hij wilde niet naar mij luisteren en ging toch. 's Middags keerde hij weder terug om te eten en om een uur of negen vertrok hij opnieuw.

— Zonder u te zeggen, waarheen hij zich begaf?

— Hij zei, dat hij wat ging omlooopen, omdat hij het thuis niet kon uithouden, mylord! Ik zag ook wel, dat hij nog altijd zeer opgewonden was, en ik dacht dat een wandeling in de frissche avondlucht hem wat zou kalmeeren.

— Hoe laat keerde hij terug? vroeg Raffles snel, ten-einde de oude vrouw geen gelegenheid te geven zich te bedenken.

— Om half één, mylord.

— Weet gij dat zeker?

— Volkomen zeker, mylord, antwoordde de oude vrouw bedaard. Ik kan mij omtrent het uur niet vergissen. Ik had al zoo van alles gedaan, om den tijd wat te dooden, wat eten voor mijn man klaar gezet, de krant eens ingezien en ik wond juist den wekker op, toen mijn man binnenkwam. Hij stond op half één.

— Is het onmogelijk, dat die wekker heeft stilgestaan?

— Onmogelijk, mylord. Zijn getik had mij juist zoo nerveus gemaakt. Bovendien vroeg ik mijn man, nadat ik hem begroet had, hoe laat het was, waarop hij zijn

horloge te voorschijn haalde en zeide dat het half één was. Wij hadden zelfs nog een korte woordenwisseling over de vraag of de wekker niets voorging, en ik ben toen nog eens gaan kijken op mijn eigen horloge, dat steeds op den schoorsteenmantel in de slaapkamer ligt. Het wees vijf minuten over half één aan.

Raffles had geen oog van de vrouw afgewend, en voor zoover zijn kennis van het menschelijk gelaat het hem mogelijk maakte, zou hij er de hand voor in het vuur hebben durven steken, dat de oude vrouw de waarheid sprak.

Maar als dat waar was, dan kon Bill Grimes onmogelijk de misdaad gepleegd hebben!

En als hij hem niet gepleegd had — wie was dan de man, die zijn hamer gebruikt had om Mayfold neer te slaan?

Hoe was die man binnengekomen?

Hoe had hij het huis weder kunnen verlaten?

Al deze dingen gingen Raffles met bliksemsnelheid door het hoofd.

En hij moest bij zichzelf wel de opmerking maken, dat een rechter-commissaris zeker den eenvoudigsten en meest voor de hand liggenden weg zou hebben gekozen, en zou hebben aangenomen, dat Mary Grimes met opzet een leugenachtige verklaring zou hebben afgelegd, teneinde haar man uit de handen van den beul te bevrijden.

Inderdaad, het was het gemakkelijkste aan te nemen, dat zij gelogen had, want alles sprak er immers voor, dat Grimes de daad gepleegd had.

Maar Raffles was geen rechter van instructie, voor hem was geen moeite te groot, en hij moest rekening houden met de mogelijkheid, al leek die nog zoo onwaarschijnlijk, dat Mary Grimes inderdaad de waarheid had gesproken.

— Zeg mij eens, goede vrouw, hernam hij na eenige oogenblikken, kwam uw man met zijn tasch gereedschappen van het huis van Mayfold terug?

— Ja, ik heb die zelf afgenomen.

— Miste hij geen enkel gereedschap?

— Hij heeft mij tenminste niets gezegd, en mij dankt, dat als hij werkelijk een stuk gereedschap had laten liggen, hij onmiddellijk zou zijn teruggekeerd om het te halen. Hij was erg secuur op zijn werktuigen, want zij waren van de beste kwaliteit, en hij was er altijd trotsch op.

— Maar hoe verklaart gij dan het feit, dat de mis-

daad gepleegd is met een hamer, die hem toebehoort?

— Hoe kan ik dat weten, mylord! riep de ongelukkige vrouw wanhopig uit. Zij hebben hem gearresteerd terwijl hij op zijn werk was! Wij hebben zelfs geen woord met elkander kunnen wisselen!

Raffles stond op en liep eenige malen diep in gedachten verzonken het vertrek op en neer.

Eensklaps bleef hij weder voor Mary Grimes stilstaan en riep uit:

— Ik wil u gelooven, mrs. Grimes! Ik wil aannemen, dat uw man inderdaad om half één is thuisgekomen, en dat een vergissing aangaande het uur volkomen is buitengesloten. Maar dan staan wij hier voor een raadsel, dat bijna niet op te lossen zal zijn. Want wie was dan de man, zoozeer door wraakgevoelens jegens Mayfold bezielde, dat hij hem in zijn woning opzocht en vermoorden wilde? Kunt ge mij daaromtrent niet een of andere inlichting aan de hand doen?

Onder het spreken had hij zijn blik onwillekeurig naar Grace laten afdwalen, die stom, onbewegelijk had toegeluisterd.

De jonge vrouw haalde de schouders op, zonder voor het overige haar houding te veranderen.

Daarop zeide zij toonloos:

— Ik heb dien man niet meer gesproken, nadat hij mij verstooten had, mylord. Ik weet dus niets van hem. Ik weet ook niet of hij doodsvijanden had.

— Gij hebt hem niet gesproken — maar gij hebt hem wel gezien! zeide Raffles, zonder zijn oogen van het gelaat van het jonge meisje af te wenden.

Grace schrok merkbaar, en werd beurtelings vlammend rood en doodsbleeke.

— Ik — ik weet niet wat gij bedoelt, mylord! stamelde zij.

— Ik bedoel, dat gij op een avond in het nachtcafé in de Oxford Street zijt geweest, en dat daar ook Reginald Mayfold is verschenen. Ik meen mij te herinneren, dat die komst u zeer aangreep.

— Ik wil het niet ontkennen, mylord! zeide Grace op doffen toon. Het zou mij ook niet baten, want het is waar — gij zijt er bij geweest.

— Hebt ge hem daar misschien wel eens meer gezien?

— Voor dien avond niet, mylord — daarna nog één keer.

— Wanneer was dat?

— Gisterenavond.

— Gisteravond? Dat is dus geweest op den avond van den dag, waarop uw vader in zijn huis gewerkt heeft. Hebt ge toen niemand in het gezelschap van Reginald Mayfold gezien?

— Hij had twee vrienden bij zich, die ik wel eens meer gezien heb. Zij zijn geregelde bezoekers van het Hypodrome-theater.

— Weet gij hun namen?

— De een heet Francis Anderson en de ander Herbert Cufley.

Raffles had de beide namen aanstonds genoteerd, en vervolgde nu:

— Kwamen de twee mannen nu met hem binnen?

— Ja, mylord.

— Zijn zij den geheelen avond met hem samen geweest?

— Kennissen van mij, die daar waren, zeiden, dat zij nog niet lang geleden met hun drieën waren binnengetroden — en alle drie aangeschoten. Men had hen samen ook reeds in een ander café gezien.

— En gingen zij gezamenlijk weg?

— Neen. Francis Anderson ging alleen heen. Hij werd door een ander meegenomen. Ik zag nog hoe Mayfold hem trachtte tegen te houden, maar hij rukte zich lachend los en ging met den ander weg.

— Bleven Mayfold en Cufley toen nog lang?

— Dat weet ik niet — ik ben zelf vroeger weggegaan.

— Dat zullen wij dan in het café moeten vragen, vervolgde Raffles kortaf. Het is dunkt mij van het hoogste gewicht om te weten te komen, of die beide mannen toen bij elkander zijn gebleven, of ieder huns weegs zijn gegaan! En dan moet ik alles weten omtrent dien Cufley. Kom, mijnheer Brand, ik geloof dat wij nu maar moesten heengaan.

De beide mannen stonden op.

Raffles trad op Mary Grimes toe, vatte haar beide handen, keek haar ernstig aan en zeide toen:

— Wat wij in deze zaak kunnen doen, goede Mary, dat zullen wij doen! En als uw man inderdaad onschuldig is — en ik wil dat hartelijk gaarne gelooven — dan zal ik niet rusten vóór zijn onschuld daghelder aan het licht is gekomen.

De oude vrouw wilde iets antwoorden, maar een snik drong de woorden in haar keel terug.

Raffles onttrok zich haastig aan haar dankbetuigingen en wendde zich tot Grace.

— Ik weet wel, dat de vraag niet zeer tactvol is, miss, maar in de huidige omstandigheden kunnen wij ons daar waarlijk niet mee ophouden. Zeg mij eens eerlijk, of die Herbert Cufley in Mayfold nimmer een medeminnaar kan hebben gezien of althans dat hij reden kan hebben om Mayfold te haten, omdat hij u behandeld heeft zooals hij deed.

— Dat zou — neen, mylord, dat wil ik niet denken! riep Grace uit, terwijl zij een afwerend gebaar maakte. Het is zoo, hij heeft mij vroeger het hof gemaakt, tersluiks, toen ik nog.... toen Reginald nog zeide dat hij mij liefhad, maar ik heb dat altijd als een beuzeling beschouwd — ik lachte hem in zijn gezicht uit, want voor mij bestond er toen niemand anders dan Reginald.

— Ik dank u, miss, voor de openhartigheid waarmee gij mij geantwoord hebt, zeide Raffles, na een snellen blik op Charly te hebben geworpen. Wij gaan nu heen en wij beloven u, dat wij van nu af aan alles zullen doen, om deze zaak tot klaarheid te brengen!

De beide mannen drukten het meisje krachtig de hand en waren verdwenen voor zij nog iets had kunnen zeggen.

HOOFDSTUK VI.

Het eerste verhoor.

Zoodra de beide mannen weder op straat stonden, wenkten zij Henderson, die juist in de verte weder kwam aanrijden, en stapten in de auto, nadat de chauffeur last had gekregen hen naar het hoofdbureau der sectie te brengen, waar het drama zich had afgespeeld.

Het duurde niet lang, of Raffles had, door bemiddeling van Baxter, den hoofdinspecteur van politie, de noodige aanwijzingen ontvangen omtrent het uur en de plaats waar het eerste verhoor van den verdachte zou plaats vinden.

Hij kreeg vergunning, om met Charly tegenwoordig te zijn bij het eerste verhoor van den politie-commissaris, waarbij meestal ook een aantal journalisten aanwezig is.

En zij moesten zich zelfs wat haasten, want over een kwartier zou het verhoor een aanvang nemen.

Dit had plaats in een der zalen van het Huis van Bewaring.

Zij reden er heen en kwamen juist binnen toen de griffier met luider stem: „Zaak Reginald Mayfold!“ afriep.

Het was een kleine, donkere zaal, en men moest zich eerst gewennen aan de halve duisternis, die hier heerschte, voor men iets kon onderscheiden.

Het eene einde van de zaal werd ingenomen door een lange, met een groen laken overdekte tafel, waarachter de rechter gezeten was, met zijn griffier naast zich, terwijl de bode bedrijvig heen en weer liep.

Het andere uiteinde was een soort podium, met drie rijen stoelen, dat voor de pers bestemd was, daar volgens de wet ook het eerste verhoor openbaar moest zijn.

Rechts was een plaats afgeschoten voor den verdiger van den verdachte, een jonge man met een intelligent gelaat, en links was de bank voor de getuigen. Ten slotte was er rechts tegenover de groene tafel een lage bank neergezet, voor een soort hekje, waarop de beklaagde moest plaats nemen.

Nauwelijks hadden Raffles en Charly zich een plaatsje uitgezocht of er ging een deur open, die zich schuin voor de rechertafel bevond, en William Grimes werd door twee stevige agenten binnengeleid.

Hij was zeer bleek, maar hij droeg het hoofd omhoog en het leek wel, alsof zijn heldere blauwe oogen de aanwezigen wilden tarten.

Hij werd naar zijn plaats geleid, wierp even een blik om zich heen, liet dien ten slotte op zijn advocaat rusten en ging toen zitten, met de ellebogen op de knieën rustend en de vuisten gebald.

Maar spoedig moest hij weder opstaan, om antwoord te geven op de gebruikelijke vragen omtrent zijn leeftijd, naam en beroep.

Nadat dit alles was opgeschreven, begon de rechter: — William Grimes, gij wordt verdacht van een vreeselijk misdrijf en ik moet u zeggen, dat alle bewijzen tegen u zijn.

Aanstands verhief zich de advocaat van zijn plaats en riep op verontwaardigden toon:

— Ik vraag u versooning, sir, maar ik ben van oordeel, dat gij dit niet moogt zeggen! Het is de taak van de politie de bewijzen tegen den verdachte bijeen te brengen, en meer behoeft zij niet te doen! Hier staat nog geen beklagde — slechts een verdachte!

— Ik dank den verdediger voor zijn opmerking — zeide de rechter droogjes, waarmede ik mijn voordeel hoop te doen. Het is echter een feit, dat de bewijzen inderdaad zeer ernstig en velen zijn!

De rechter bladerde een oogenblik in het lijvig dossier, waaraan de bode nog steeds meer stukken kwam toevoegen, en begon:

— Gij zijt in dienst bij de heeren Peanut en Craft, nietwaar?

— Ja, sir!

— Deze hadden u opgedragen een werk te verrichten ten huize van Reginald Mayfold, is het niet zoo?

— Ja, sir!

— Wie is u dat komen mededeelen?

— De werkbaas, Field.

— Hij is immers bij u thuis geweest?

— Ja, sir!

— Herinnert gij u misschien wat gij gezegd hebt, toen hij u den naam noemde van den man, bij wien gij zoudt werken?

De rechter had Grimes scherp aangekeken, terwijl hij deze vraag steide.

De oude man antwoordde niet aanstonds, wisselde een schuwen blik met zijn advocaat en antwoordde toen op aarzelenden toon:

— Ik — kan het mij niet goed herinneren, sir!

— Dan zal ik uw geheugen te hulp moeten komen: gij hebt geantwoord: „Het Noodlot! Het Noodlot!” Wat hebt gij bedoeld met die woorden?

— Ik wilde — ik dacht....

— Ik zal u op weg helpen, hernam de rechter meedoogenloos. Bedenk wel, dat gij hier niets kunt verheimelijken of verzwijgen! Ik weet, dat het pijnlijk voor u is, maar het recht kent nu eenmaal geen medelijden. De werkbaas heeft u die woorden duidelijk hooren zeggen en men weet op uw fabriek wel, waarop zij sloegen! De doode had uw dochter met trouwbeloften gepaaid, en het domme gansje —

Maar hij kon niet verder spreken.

De ongelukkige vader was overeind gevlogen en richtte zich nu, trillend van toorn, in zijn volle lengte op.

De haren van zijn witten baard leken overeind te gaan staan als de pennen van een stekelvarken, en een oogenblik scheen het alsof hij zich op den rechter wilde werpen, toen hij met een van smart en verontwaardiging woedende stem uitriep:

— Gij moet mij vonnissen, mijnheer, maar gij moogt mij niet beleedigen. Gij ziet hier een man voor u, die diep gekrenkt is in zijn vaderlijke gevoelens, en al ziet gij in mij een moordenaar, daarom ontzeg ik u toch nog het recht om mijn arm, beklagenswaardig kind te hoonen!

De advocaat had zijn bank verlaten, en had zich haastig naar zijn cliënt begeben, wien hij nu de hand op den schouder legde.

Hij kalmeerde hem met eenige op zachten toon gesproken woorden en eindelijk ging Grimes weder zitten, met beide handen voor het gelaat.

De rechter had onmerkbaar de schouders opgehaald en vervolgde nu op zachteren toon:

— De doode dan had uw dochter trouwbeloften gedaan en zij heeft die ten onrechte geloofd. Reginald Mayfold heeft haar echter verstooten, evenals het kind dat zij hem had geschonken, en het is wel begrijpelijk, dat gij daardoor een hevige wraak jegens hem in uw hart zijt gaan koesteren.

— Ik koesterde de wraak jegens hem, mijnheer, die ieder eerlijk werkman moet gevoelen jegens den rijken schurk, die hem zijn kind ontstalt!

— Uw patroons zeggen, dat gij het werk in het huis van Reginald Mayfold gemakkelijk in vier à vijf uren hadt kunnen verrichten! Hoe kwam het dan dat ge daar om half zes nog waart?

— Heel eenvoudig mijnheer — ik wachtte hem op! antwoordde Grimes kortaf.

— Dat erkent gij dus?

— Ik heb geen reden om het te loochenen.

— Toen Reginald thuis kwam — wat geschiedde er toen?

— Ik wilde met hem spreken, maar hij hoonde mij en lachte mij in het gelaat uit! Toen heb ik mij door mijn drift laten medesleepen en ik wilde hem met mijn vuist in het gelaat slaan.

— De bedienden verklaren, dat zij bevreesd waren, dat gij hun meester zoudt doodslaan!

Grimes haalde minachtend de schouders op.

— Zoo erg was het niet! Toen ik zijn laf, bleek gelaat zag, begon mijn woede reeds te bedaren en voelde ik niets dan walging voor hem.

— Maar de bedienden hebben u toch moeten vastgrijpen om u te beletten, dat gij u op hun meester zoudt werpen.

— Dat is zeer wel mogelijk mijnheer, hernam Grimes rustig.

— Wat is er daarna gebeurd?

— De bedienden hebben mij het huis uitgeworpen, en mij mijn tasch met gereedschap achterna gesmeten.

— Wat hebt gij toen gedaan?

— Ik ben regelrecht naar huis gegaan, om te eten. Als gij dat soms niet mocht gelooven, kunnen een paar bureu het getuigen.

— Ja, dat is vastgesteld, zeide de rechter koeltjes. Het staat ook vast dat gij omstreeks kwart voor negen uw huis weder verlaten hebt! Wat was toen uw plan?

— Ik gevoelde mij nog zeer opgewonden en driftig.

mijnheer — ik wilde een wandeling gaan maken, om wat te kalmeeren.

— Getuigen hebben u omstreeks elf uur in de buurt van het huis in de Fenchurchstreet zien rondzwerven.

— Het is zeer goed mogelijk, dat ik in gedachten, en meegesleept door mijn gevoelens, het huis van dien ellendeling weder genaderd ben.

— Wilt ge mij zeggen, waarom gij uw hamer van huis hebt medegenomen? vroeg de rechter eensklaps, terwijl hij zich half over de tafel heenboog, om den verdachte strak te kunnen aanzien.

Maar als hij soms gehoopt mocht hebben, dat Grimes dit zou verschrikken, dan kwam hij bedrogen uit.

De oude man haalde slechts even de schouders op en antwoordde toen rustig:

— Ik had volstrekt geen hamer bij mij, sir. Waartoe ook? Mijn woede was bedaard — en in ieder geval wist ik wel heel zeker, dat ik mij niet aan dien laffen hond zou kunnen vergrijpen.

— Maar hoe verklaart gij dan toch dat uw hamer in dat huis is gekomen?

— Ik geloof niet dat het mijn hamer geweest is, sir, antwoordde Grimes stug.

— Kom dan hier voor de tafel en overtuig u zelf!

Grimes verliet zijn bank en trad weifelend op de tafel toe.

De rechter had een voorwerp opgenomen, dat de bode hem zoeven had overhandigd en hield het nu in beide handen vlak voor het gelaat van den verdachte.

— Herkent ge dezen hamer? vroeg hij streng.

Grimes sloeg er slechts één blik op, en antwoordde toen op doffen toon:

— Het is mijn hamer!

— Ik ben blij dat gij dat erkent, hernam de rechter kortaf. Trouwens — uw letters staan in den steel gebrand, en reeds hebben eenigen uwer makkers van de fabriek dit stuk gereedschap als het uwe herkend. Wilt ge mij eens zeggen hoe het komt, dat ge uw hamer hedenmorgen in het geheel niet gemist hebt?

— Ik had nog geen tijd gehad mijn tasch grondig na te zien, mijnheer. Men kwam mij arresteeren, toen ik nog nauwelijks mijn werkkiel had aangetrokken.

— Gij houdt immers vol, dat gij om half één in den nacht zijt teruggekeerd?

— Dat houd ik vol, sir!

— Maar niemand heeft u zien thuis komen?

— Alleen mijn vrouw. Men begeeft zich in mijn buurt vroeg ter ruste.

— Dat is voor u zeer ongelukkig! merkte de rechter droogjes op. Gij blijft dus volharden bij uw verklaring, dat ge onschuldig zijt?

— Hoe kan ik anders! riep Grimes uit. Ik wil het niet loochenen, want het is waar, dat ik dien Mayfold haatte — zooals gijzelf den man zoudt hebben gehaat, die uw kind ongelukkig had gemaakt. Maar, God hoort mij — ik heb hem niet willen dooden! Ik ben onschuldig en mijn onschuld zal wel spoedig aan het licht komen.

Een paar personen in de rechtzaal schudden het hoofd, en daaronder was ook Charly Brand.

Een gevoel, waarvan hij zich geen rekenschap kon geven, zeide den jongeman, dat de oude werkman deze monsterachtige daad niet bedreven had, maar alle omstandigheden waren tegen hem: zijn hamer was naast het lijk gevonden, de rechter zou rekening houden met zijn wraakzuchtige gevoelens jegens den doode, hij zou in overweging nemen, dat niemand Grimes om half één had zien terugkeeren, maar dat men hem daarentegen om elf uur in de buurt van het huis in de Fenchurch-Street gezien had — en de kans was zeer groot, dat hij Grimes zou veroordeelen.

Raffles had met de grootste aandacht naar dit spel van vraag en antwoord geluisterd, waarbij een menschenleven de inzet was.

Ook hij begreep, dat er deugdelijke bewijzen zouden moeten worden aangevoerd, om Grimes vrij te pleiten.

De rechter sprak op dit oogenblik zachtjes met den griffier, en daarop werd het bevel gegeven om den gevangene weder weg te leiden.

En Grimes ging weder heen, met gebogen hoofd, terwijl zijn advocaat naast hem liep, met zijn arm beschermend om den schouder van den ouden man geslagen.

De tribune liep leeg en de journalisten haastten zich naar hun redactie-bureaux, om daar het verslag van de zitting te gaan maken.

Raffles en Charly waren de laatsten, die heengingen. Geruimen tijd liepen zij in gedachten verzonken naast elkander voort.

— Als ik het mij wel herinner, begon Raffles eensklaps, hield de vermoorde een revolver in de hand geklemd. Het is dus zeker, dat hij zijn moordenaar heeft gezien en zich heeft willen verdedigen.

— Ja, dat is, dunkt mij, duidelijk.

— Hij heeft geen tijd gehad om het wapen af te vuren, want de bedienden zouden het schot waarschijnlijk hebben gehoord, en bovendien heb ik in een later verslag gelezen, dat alle kogels zich nog op het wapen bevonden.

Hij liep weder eenigen tijd zwijgend voort, en hief nam toen:

— Wij zullen eens een onderzoek gaan instellen naar dien Herbert Cufley, Charly!

HOOFDSTUK VII.

Het nieuwe spoor.

De twee vrienden lieten geen tijd verloren gaan.

Zij riepen een huurauto aan, en Raffles gelastte den chauffeur hen naar het nachtcafé in de Oxford Street te brengen.

Dadelijk zocht hij den zaalchef op, die er prat op ging, dat hij de helft van alle Londenars, zoo niet van naam dan toch van aanzien kende, althans wat betreft het godelte, dat inrichtingen als deze placht te bezoeken.

Raffles nam hem ter zijde en begon:

— Is de politie hier reeds geweest in zake den moord op Reginald Mayfold?

— Ja, mylord, antwoordde de gérant met een buiging. Er is een inspecteur hier geweest, die mij eenige vragen heeft gesteld.

— Hebt gij er iets op tegen, ook mij te antwoorden, op hetgeen ik u zal vragen?

— Volstrekt niet, mylord! antwoordde de gérant, die reeds zeer goed scheen te weten wie Raffles was, ofschoon hij hoogstens twee keeren in het nachtcafé was geweest. Ik moet u echter van tevoren zeggen, dat gij aan mijn verklaring niet veel zult hebben, als gij u soms voor deze zaak interesseert.

— Nu, het is in ieder geval te probeeren, hernam Raffles glimlachend. Ik zou, om te beginnen, gaarne willen weten of Reginald Mayfold hier vaak en reeds sedert lang kwam.

— Hij was er op den avond van de opening, mylord, dat is ongeveer een half jaar geleden, en ik geloof dat

er sedert dien tijd niet veel avonden zijn voorbij gegaan, dat hij hier niet even binnenstapte, al was het soms maar voor een kwartier, om een glas champagne aan de bar te drinken.

— En miss Grimes?

— Miss Grimes? De koriste? Zij is hier niet meer dan 2 of drie keeren geweest, en dat gedurende de laatste weken.

— Gij hebt de bladen gelezen?

— Dat spreekt vanzelf, mylord! antwoordde de zaalchef. Iemand in mijn positie moet van alles uitstekend op de hoogte zijn, anders is hij geen knip voor den neus waard.

— Gij weet dus van — de verhouding tusschen miss Grimes en den vermoorden man?

— Ja mylord!

— Weet gij zeker dat er gisteravond niets bijzonders tusschen hen is voorgevallen?

— Volmaakt zeker, mylord! Een goede zaalchef heeft zijn oogen overal. Het is hier niet zoo groot en ik mag gerust zeggen, dat mij niets ontgaat! Een paar van de kellers hadden mij al op de hoogte gesteld van de verhouding die er tusschen de jonge dame en mijnheer Mayfold bestaan had, en natuurlijk lette ik onwillekeurig even op haar, toen Mayfold met de twee andere heeren tamelijk sterk aangeschoten binnentrad.

— En wat hebt gij toen gezien?

— Zij schrok hevig en de kellner, die aan dat tafeltje bedient, bracht haar een glas water.

— Vroeg zij daarom?

— Neen, hij deed het uit zichzelf.

— Ken ik dien man?

— Ik weet natuurlijk niet of gij op hem gelet hebt, mylord, hernam de zaalchef lachend, maar het was dezelfde kellner die u bediende, toen gij eenige dagen geleden hier waart en toen miss Grimes een plaatsje aanbood! Ja, gij ziet wel, dat ik een goed geheugen heb!

— Inderdaad, ik maak u mijn compliment. Maar misschien kan die kellner mij wel iets naders zeggen. Wellicht heeft hij een of anderen uitroep van de jonge vrouw opgevangen, dien zij ondanks zichzelf slaakte, en die ons op weg kan helpen, om den moordenaar te vinden!

— Om den moordenaar te vinden, mylord? herhaalde de zaalchef verwonderd. Maar dien heeft men immers reeds! Het is immers haar vader!

— Dat staat nog niet vast, mijnheer, antwoordde Raffles kortaf. Zou het u veel moeite kosten om dien kellner even bij mij te sturen?

— Dat zou ik graag doen, mylord, maar hij is op het oogenblik niet aanwezig.

— Hoe komt dat? Moest hij dan niet hier zijn.

— Dat wel, mylord. Hij had den zoogenaamden korten nachtdienst, en had om 2 uur naar huis kunnen gaan. Maar hij verklaarde reeds om half een, dat hij zich zeer onwel gevoelde, en naar bed wilde gaan. Ik vermoed dus dat hij ziek is. Hij had om tien uur weder hier moeten zijn.

Raffles had met gebogen hoofd geluisterd, met de lippen op elkaar geklemd, en een eigenaardig licht in zijn grijze oogen.

Hij zag er op dit oogenblik uit als een jachthond die wild ruikt.

— Hoe is de naam van dien kellner? vroeg hij langzaam.

— George Hunter, mylord!

— Zijn adres?

— Gladstone Street 14.

Raffles had vlug het adres genoteerd, klapte toen haastig zijn opschrijfboekje weer dicht en stak het in zijn zak.

Toen wendde hij zich opnieuw tot den zaalchef met de vraag:

— Men heeft mij gezegd, dat Reginald Mayfold is heengegaan met een zijner vrienden. Is dat zoo?

— Ja, mylord, met mijnheer Herbert Cufley.

— Wist gij dat men zegt, dat die jonge man verliefd was op miss Grimes?

— Ja, mylord, dat wist ik. En ik weet ook, dat mijnheer Cufley zelfs, nadat Mayfold miss Grimes had verlaten, een paar maal een poging in het werk heeft gesteld om zich bij haar in te dringen — zonder resultaat evenwel.

— Het was immers ongeveer half één toen zij weggingen?

— Ja mylord, het kan hoogstens een paar minuten vroeger of later zijn geweest.

— Zij zijn natuurlijk niet te voet gegaan?

— Neen, een van de kellners heeft een auto voor hen geroepen. Er is een standplaats hier vlak bij.

— Hebt gij hier soms een adresboek? Ik wenschte het adres van mijnheer Cufley te noteeren.

— Dat kan ik u wel uit mijn hoofd zeggen, mylord — hij woont Holborn Viaduct 73.

— Dank u. Dat is voldoende, zeide Raffles.

Hij gaf Charly een wenk, en de beide mannen verlieten het café, na den zaalchef te hebben toegeknikt. Charly keek Raffles aandachtig aan.

Het kwam hem voor dat er een verandering met Raffles had plaats gegrepen, en dat hij door een bij hem ongewone onrust was aangegrepen.

Hij keek even om zich heen, en stapte toen naar de standplaats der huurauto's toe, zoo vlug dat Charly hem nauwelijks kon bijhouden.

Er stonden op dat oogenblik slechts drie auto's.

Raffles trad op een der chauffeurs toe, die met elkan- der stonden te praten, klopte den verbaasden man op den schouder en zeide:

— Gij ziet er uit als iemand die een goed geheugen heeft! Gij hebt gisteren ook hier op dezelfde plaats gestaan. Ik meen gisternacht?

— Ja, mijnheer! antwoordde de man verbaasd.

— Hebt gij veel vrachtjes vervoerd?

— Dat ging nog al — maar ik zou wel willen weten waarmede gij u eigenlijk bemoeit?

— Een andere opmerking had ik van een Londen- schen chauffeur niet verwacht! riep Raffles lachend uit, terwijl hij den man een vijf-shilling-stuk in de hand gaf. Nu hoop ik echter uwe bezwaren te hebben overwonnen. Gij hebt het dus nog al druk gehad?

— Zooals ik u zeg, mijnheer, antwoordde de chauffeur.

feur, nog wel verbaasd, maar in ieder geval verzoend met zijn ondervrager.

— Kunt gij u ook herinneren of gij of een uwer kameraden, om half een in den nacht twee aangeschoten jongelieden hebt gereden, waarvan er een naar Holborn Viaduct en de ander naar de Fenchurchstreet moest worden gebracht?

De chauffeur dacht slechts even na, en schudde toen eenige malen ontkennend het hoofd.

Toen zeide hij:

— Neen, ik heb wel een paar dronken feestvierders gereden, maar om half een, dat weet ik zeker, was ik in de buurt van de St. Paul, dat is dus nog een heel eindje hier vandaan.

— Een uwer makkers misschien? vroeg Raffles, terwijl hij beurtelings de twee andere chauffeurs aankeek, die nieuwsgierig hadden toegeluisterd.

— Neen mijnheer, ik stond om half een hier — en ik stond er om een uur nog! antwoordde de eerste der twee chauffeurs.

De tweede zeide:

— Ik heb om half een wel iemand gereden mijnheer, maar die was in het geheel niet dronken, al zag hij zoo bleek als een blad papier. Om u de waarheid te zeggen, had ik niet veel lust om hem te rijden, want ik kende hem — hij was kellner en zoo midden in den nacht krijg je wel eens vrachtjes, die stevige fooien betalen — begrijpt u wel?

Het was maar een eenvoudige mededeeling en toch voelde Charly een schok door zich heen gaan.

Hij had het gevoel, alsof er plotseling een tip werd opgelicht van den sluier die tot dusver over deze geheimzinnige zaak was uitgespreid.

Wat Raffles betreft — hij stond als uit steen gehouwen, en zijn oogen schenen in die van den chauffeur te willen boren.

— Gij kent dien kellner, zegt gij? Weet gij zijn naam?

— Wel zeker — hij heet Hunter — hij is al zoo lang kellner in dit nachtcafé als de zaak er staat, dat is nu ruim een half jaar. U begrijpt wel, als je hier zoo dag aan dag op dezelfde plek komt, dan leer je de namen van de menschen zoo'n beetje kennen.

— Ja, ja, hernam Raffles haastig, terwijl hij den man op zijn beurt een zilverstukje in de hand drukte. Je hebt hem zeker naar zijn huis moeten brengen, want hij was erg ziek.

— Ziek? Daar heb ik niets van gemerkt. Hij was alleen maar erg bleek, en ik heb hem ook niet naar zijn huis moeten brengen.

— Wat hebt gij dan moeten doen?

— Hij zei mij, dat ik een auto moest volgen, die hij mij aanwees.

— Wist gij wie er in die auto zaten?

— Neen, ik zag alleen maar, hoe het portier werd dichtgeklapt.

— Gij zijt dus die auto gevolgd — en die reed naar de Fenchurch Street, is het niet?

— Welneen, mijnheer! In het geheel niet. Die reed naar Holborn Viaduct.

Raffles maakte een gebaar van verrassing en teleurstelling en Charly, bij wien de spanning tot het hoogst was gespannen, kon een lichten kreet niet weerhouden.

— En wat gebeurde er toen, nadat gij in Holborn Viaduct waart aangekomen?

— De auto, die ik had moeten volgen, stond stil en ik bracht ook mijn eigen wagen tot staan, zooals mij was opgedragen. Uit de eerste auto stapten twee heeren, die een huis binnengingen, maar ik weet niet wie het waren, en het huis zou ik ook niet precies weten aan te wijzen, want mijn eigen passagier was uitgestapt en rekende met mij af.

— En toen zijt gij weder heengegaan? vroeg Raffles ademloos.

— Ja, ik ben dadelijk weer naar de standplaats terug gereden. Maar kijk eens, daar komt Jack aanrijden. Gij treft het — dat is mijn maat, die die twee heeren naar Holborn Viaduct heeft moeten brengen!

Er kwam inderdaad een vierde huurauto aanrijden, die haar plaats in de rij opzocht.

De wagen stond nog niet goed en wel stil, of Raffles had den verwonderden chauffeur van zijn zetel getrokken, en hem de vraag gesteld:

— Gij hebt gisterennacht om half een twee heeren moeten rijden, die uit dat nachtcafé kwamen? Antwoordt mij naar waarheid! Hier is een halve kroon voor u!

— Ik behoef er heelemaal geen geheim van te maken, mijnheer, antwoordde de chauffeur lachend, terwijl hij het geldstuk opstak. Het is zoo, ik heb twee jongelui moeten rijden, die nogal erg onder de pekel waren.

— Kent gij hen?

— Van naam niet, mijnheer, maar zij lavamen hier nogal vaak, geloof ik. Maar een van de jongelui riep zoo hard hij kon, dat hij voor den dit en dat, Herbert Cufley was, en dat ik hem naar zijn huis in Holborn Viaduct moest rijden, zoo vlug alsof de duivel hem op de hielen zat.

— Hebt gij hen beiden het huis zien binnegaan.

— Ja, mijnheer.

Raffles maakte een moedeloos gebaar, en de blik, dien hij met Charly wisselde, gaf duidelijk zijn spijt en teleurstelling te kennen.

Hij knikte de chauffeurs toe en daarop verwijderden de twee vrienden zich.

— Ik meende, dat ik op een spoor was, zeide Raffles

op zachten toon, en nu geloof ik toch nog dat ik mij vergist heb! Zou dan toch die Cufley....

— Maar Edward, als wij dat aannemen, dan moeten wij toch tevens als vaststaand voorop stellen, dat de twee mannen later tezamen weder uit het huis van Cufley vertrokken zijn en naar dat van Mayfold zijn gegaan!

— Welnu, is dat dan zoo onmogelijk?

— Maar zij waren beschonken! Zij kunnen dien weg van een uur lang onmogelijk te voet hebben afgelegd, zonder de aandacht te trekken.

— Wie zegt, dat zij niet weder gereden hebben? Ik moet zekerheid hebben, Charly. Wij gaan aanstonds naar Holborn Viaduct.

HOOFDSTUK VIII.

Wie is het geweest?

Zij keerden op hun schreden terug en traden op de achterste auto in de rij toe.

Het was dezelfde chauffeur, die hen zooeven te woord had gestaan en die beide vrienden des nachts had gereden.

— Naar Holborn Viaduct 73, zeide Raffles kortaf. Rijdt zoo vlug als je kunt.

Het portier klapte dicht en de auto stooft weg.

— Weet je, dat het naar half acht loopt? vroeg Charly met eenig verwijt in zijn stem.

— Heb jij honger?

— Om je de waarheid te zeggen!...

— Ik niet, Charly! Ik kan niet eten, dat voel ik wel, voordat ik dit raadsel heb opgelost. Ik gevoel, dat wij nu het hoogtoppunt naderen, en ik ben nu niet in een toestand om rustig te kunnen dineeren in een helder verlichte zaal, met een paar honderd onverschillige menschen om mij heen. Maar als je geen lust gevoelt om mij verder te vergezellen, dan....

Maar Charly legde hem aanstonds het zwijgen op

en zeide vergoelijkend:

— Wees maar niet boos, Edward. Je weet wel, dat ik je niet alleen laat, en dat ik zelf zeer verlangend ben om de oplossing van het raadsel te weten te komen. Ik erken echter, dat ook mijn maag haar rechten doet gelden.

— Wij zullen die rechten eerbiedigen, zoodra wij er den tijd voor hebben, mijn jongen!

De auto reed snel voort en hield bijna een half uur later stil voor een fraai huis in Holborn Viaduct.

Juist stond voor de deur een sierlijke tweepersoons-auto te wachten.

De chauffeur, een krachtig gebouwd man met een donker uiterlijk en een dikke zwarte snor, zat achter het stuurwiel.

Hij scheen op zijn meester te wachten.

Juist nadat Raffles en Charly waren uitgestegen en de eerste den chauffeur gelastte te wachten, ging de deur open en trad een keurig gekleede jonge man naar

buiten, die bezig was zijn handschoenen dicht te knopen.

Hij had een bleek gelaat en diepe wallen onder de oogen.

In een oogenblik waren Raffles en Charly bij hem.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Cufley, begon Raffles op zachten toon, terwijl hij zijn hoed voor den jongen man afnam. Ik zou u gaarne eenige oogenblikken willen spreken.

— Mij, mijnheer? vroeg de jongeman verwonderd, terwijl hij Raffles met zijn waterblauwe oogen weifelend aanzag. Maar ik ken u — gij zijt immers lord William Aberdeen?

— Die ben ik!

— Wel, treedt dan binnen, mylord!

— Ik zal u slechts enkele oogenblikken ophouden, mijnheer Cufley, hernam Raffles zonder zijn oogen van het gelaat van den ander af te wenden. Wat ik te vragen heb, kunnen wij hier in de vestibule wel afdoen.

Het gelaat van Cufley vertoonde een uitdrukking van groote verbazing, maar hij maakte toch een uitnoodigend gebaar in de richting van een der gemakkelijke stoelen en Raffles begon:

— Ik kom in de zaak van uw vriend Mayfold, mijnheer Cufley.

De jonge man schudde meewarig het hoofd, terwijl hij kalm voortging met zijn handschoenen vast te knopen en zeide:

— Een ellendige zaak, mylord, een zeer treurige zaak! Die arme Reggy! Hij was nog zoo jong! Zij moesten dien schurk van een Grimes aanstonds ophangen!

— Een oogenblik, mijnheer Cufley, viel Raffles hem koeltjes in de rede. De schuld van dien Grimes staat nog niet vast! Ik help de justitie naar den waren moordenaar zoeken en misschien kunt ge mij wel van dienst zijn!

Cufley knipperde even met de oogen, als iemand die in een te schel licht heeft gezien, bekeek zijn hoogen hoed, dien hij in de hand had genomen en hernam toen:

— Als ik u daarmee van dienst kan zijn, — gaarne!

— Gij zijt immers met mijnheer Mayfold uit het nachtcafé in de Oxfordstreet vertrokken?

— Ja, mylord — met een huurauto!

— Gij zijt toen beiden naar dit huis gereden?

— Ja juist!

— Is Reginald Mayfold hier lang gebleven?

— Hoogstens een kwartier!

— Waren uw bedienden reeds naar bed?

De wenkbrauwen gingen een heel eind de hoogte op, maar hij antwoordde toch gediensig:

— Mijn bedienden gaan nooit naar bed voor dat ik thuis ben, mylord!

— Waarom is Mayfold zoo kort gebleven?

— Eenvoudig omdat hij geen lust had om langer te blijven, mylord, antwoordde Cufley met een bête lachje. Ik heb mijn best nog gedaan hem over te halen een klein soupertje met mij te gebruiken, maar dat verkoos hij niet.

— Dat alles zouden uw bedienden natuurlijk kunnen bevestigen?

Cufley deed een paar stappen achteruit, en keek Raffles en Charly beurtelings hooghartig aan.

Nu pas scheen de beteekenis van die vragen tot hem door te dringen.

— Mag ik vragen, mylord, met welk recht gij dat eigenlijk weten wilt?

— Met het recht, mijnheer Cufley, van een man, die strijdt om de vrijheid en het leven van een onschuldige, riep Raffles uit. Ik verzoek u, u te willen herinneren, dat ik u volstrekt niet beticht heb. Het kan u dus niet schaden om mij te antwoorden.

— Welnu dan, als gij het volstrekt weten wilt — wel vijf bedienden kunnen getuigen, wat ik ik u zooven zeide. Reginald is hier hoogstens een kwartier geweest en toen weer heengegaan.

Raffles maakte een gebaar van verrassing.

— Toch niet te voet! riep hij uit.

— Te voet? Hij kon nauwelijks staan. Ik heb mijn chauffeur gelast hem naar huis te brengen.

— En heeft hij dat gedaan?

— Waarom zou hij niet? riep Cufley verbolgen uit.

— Is het dezelfde man, die achter het stuurwiel zit, daarbuiten?

— Dezelfde.

— Staat ge mij toe, dat ik hem een paar vragen stel? Ik zal u niet langer dan vijf minuten ophouden.

Cufley antwoordde niet, maar liep op de straatdeur toe, wenkte den chauffeur en nam toen zwijgend weder plaats.

De chauffeur trad langzaam de vestibule binnen.

— Antwoordt op de vragen, die lord Aberdeen je zal stellen, James! zeide Cufley kortaf.

Raffles keek den man eenige oogenblikken strak aan en vroeg toen:

— Gij hebt mijnheer Mayfold gisterennacht gereden?

— Ja, mylord.

— Hebt gij hem zijn huis zien binnengaan?

— Ik heb hem niet tot aan zijn huis gereden, mylord.

Raffles, Charly en Cufley slaakten bijna tegelijkertijd een kreet van verbazing.

— Wat is dat! riep Raffles uit. Uw meester had u dat toch opgedragen?

— Zeker. En ik zou het bevel ook natuurlijk hebben opgevolgd, wanneer mijnheer Mayfold er niet op had gestaan, dat ik hem ongeveer half weg zou afzetten.

— Waar was dat dan? vroeg Raffles ademloos.

— In Cheapside, op den hoek van de Friday Street. Hij schreeuwde zoo, en bedreigde mij zelfs, dat ik hem zijn gang maar heb laten gaan.

— Hoe kwam het, dat hij juist daar de auto wilde verlaten?

— Er was een groot nachtcafé op dien hoek, Mylord, antwoordde de chauffeur lakoniek.

— En hebt gij hem daar misschien zien binnen gaan?

— Ja.

— En ook weder uit zien komen?

— Neen, Mylord. Daarvan was mij niets gezegd.

— Het schijnt dat gij uw meester in het geheel geen mededeeling hebt gedaan van dit voorval. Hoe komt dat?

— Ik zie mijnheer nu vandaag voor het eerst, en had het mijnheer zoo juist willen mededeelen.

Raffles keek den chauffeur nog eens doorborend aan, en zeide toen kortaf:

— Ik dank je, vriend.

Vervolgens wendde hij zich tot Cufley en zeide, met een koele buiging:

— Ik maak u mijn verontschuldiging, dat ik u heb opgehouden — maar gij zult zelf wel inzien, dat de zaak van groot gewicht is — al moet mij de bekentenis van het hart, dat de tragische dood van uwen vriend u niet bijzonder zwaar schijnt te treffen. Kom, mijnheer Brand.

De beide vrienden knikten den verbluftten Cufley toe, en verlieten daarop haastig het huis.

Hij riep dadelijk een huurauto aan, en zeide tot den chauffeur:

— Naar het café op den hoek van Cheapside en de Fridaystreet.

Zoodra de auto zich in beweging had gesteld, begon Raffles:

— Een oogenblik heb ik weder gemeend, dat Cufley bij de zaak betrokken was — maar nu weet ik waarlijk niet meer wat ik denken moet.

— Die chauffeur.....?

— De man zag er niet zeer aantrekkelijk uit, en had zelfs iets afstootelijks maar ik kan mij volstrekt niet voorstellen, dat hij bij de zaak betrokken is, hetzij dan zijdelings, en buiten zijn eigen toedoen. Ga zelf maar eens na. Als hij Mayfold inderdaad naar zijn huis had gebracht, en dat oponthoud onderweg verzonnen had, dan zou dat toch aanstonds aan den dag moeten komen, want hij zegt, dat hij den ongelukkigen vermoorden jongeman het café heeft zien binnengaan. Dat is natuurlijk dadelijk te controleeren. Daarom zijn wij ook op weg naar dat café.

— Weet je wat mij daar invalt, Edward? Als wij eens naar het huis van den kellner, George Hunter waren gegaan, wij zouden daar misschien iets naders hebben kunnen hooren.

— Van wien? Van hem zelf? Ik geloof niet, dat ons dat zou lukken, Charly, want ik denk niet dat wij den man thuis zouden vinden, ofschoon hij zich ziek heeft gemeld!

— Je komt dus weer op je eerste vermoeden terug?

— Ik moet wel! Maar hoe het ook zij, ik hoop dat men mij in het nachtcafé nadere inlichtingen zal kunnen geven, die ons een eind verder zullen brengen!

— Ik wilde nog een opmerking maken!

— Laat eens hooren.

— Het schijnt vast te staan, dat Hunter met een auto Mayfold heeft gevolgd — heeft hij dan al of niet de achtervolging opgegeven, toen hij den man, dien hij naging het huis van Cufley zag binnengaan?

— Dat is juist iets wat wij niet weten, en wat wij tot iederen prijs moeten trachten op te helderen! Het staat vast, dat hij zijn chauffeur heeft weggezonden, zoodra de beide auto's het huis in de Holbornviaduct hadden bereikt. Maar wat Hunter toen verder gedaan heeft, dat ligt nog in het duister.

Eenige minuten later stond de auto stil voor een groot wijnhuis, waar op dit oogenblik nog slechts weinig bezoekers waren.

Toen de twee vrienden er binnentraden, na den chauffeur te hebben gelast op hen te wachten, bleken de nachtkellners juist hun dienst te hebben aanvaard.

Raffles trad aanstonds op een hunner toe, nam hem ter zijde, drukte hem een goudstuk in de hand, en vroeg op zachten toon:

— Gij wilt mij zeker wel eenige inlichtingen geven?

— Tegen dezen prijs ben ik steeds tot uw dienst, mijnheer, antwoordde de kellner lachend.

— Waart gij hier gisterennacht ook?

— Ja, mijnheer, tot 4 uur 's morgens.

— Zijt gij al lang werkzaam in dit café?

— Negen jaren, mijnheer.

— Gij zult dus de stamgasten wel goed kennen?

— Goed als mijn eigen huishouden!

— Kendet gij Reginald Mayfold, den jongeman die gisterennacht in zijn huis vermoord is?

Het gelaat van den kellner nam dadelijk een andere uitdrukking aan, en hij keek Raffles eenigszins achterdochtig aan.

— Gij kunt mij vrijuit antwoorden, hernam de Groote Onbekende. Gij loopt volstrekt geen gevaar.

— Welnu dan, mijnheer, ik ken hem wel, ofschoon hij hier niet zoo heel vaak kwam.

— Maar gisterennacht is hij hier geweest? vroeg Raffles. En hij leek het antwoord wel van de lippen van den kellner te willen aflezen.

— Ja, mijnheer, omstreeks half twee — maar hij is hier geen vijf minuten gebleven. Hij was zeer aangeschoten, en daar hij blijkbaar ruzie trachtte te zoeken, hebben wij hem met een zoet lijntje weer in de buitenlucht gebracht.

— Waart gij daar zelf bij? vroeg Raffles haastig.

— Ja, mijnheer.

— Gij weet dus wat er met hem gebeurd is?

— Wij zijn met z'n drieën even blijven kijken wat hij zou doen, hij leunde tegen den muur, zingend en vloekend en met zijn wandelstok zwaaiend. Toen kwam er iemand aan, die hem scheen te kennen en toesprak, en hem onder den arm nam. Er kwam juist een auto voorbij, en daar geleidde die man mijnheer Mayfold heen waarop zij wegreden.

— En, heeft een uwer dien vriendelijken helper herkend? vroeg Raffles ademloos.

— Neen mijnheer, daar was het te donker voor.

Raffles en Charly maakten beiden een gebaar van teleurstelling en moedeloosheid.

Al weder was op het laatste oogenblik de draad verbroken.

— Heeft althans een uwer het nummer van de auto herkend? vroeg Charly, die zich aan een laatste stroohalm vastklampte.

— Neen mijnheer, waarom zouden wij daar speciaal op gelet hebben?

Raffles luisterde echter reeds niet meer en wenkte Charly om hem te volgen.

Een oogenblik later stonden zij weer op straat.

— Wat nu? vroeg Charly, die zijn teleurstelling niet kon verbergen.

— Naar het Bureau van de „Times”, om een advertentie op te geven! Wij moeten dien chauffeur tot iederen prijs terugvinden.

— En dan?

— Dan naar het huis van George Hunter!

— En vervolgens?

— Vervolgens, Charly? Wel, dan konden wij wel eens wat gaan eten.

HOOFDSTUK IX.

Schuld en boete.

De advertentie werd opgegeven, waarin de chauffeur die den vorigen nacht twee heeren van het nachtcafé op den hoek van Cheapside en de Fridaystreet naar of tot dichtbij de Fenchurch Street no. 73 had ge-

reden werd uitgenoodigd zich tegen een goede beloning zoo spoedig mogelijk te vervoegen bij Lord William Aberdeen.

Nadat dit gedaan was, en zij zeker waren dat de

advertentie den volgenden ochtend zou worden geplaatst reden de beide vrienden naar de woning van George Hunter, en daar bleek het spoedig, dat Raffles goed gezien had — de hospita van den kellner deelde hun mede, dat Hunter reeds sedert den vroegen morgen verdwenen was, met achterlating van het noodige gekd voor de huur welke hij nog schuldig was.

Hij had zeker in allerijl een klein handvalies gepakt, en een groot deel van zijn bezittingen achtergelaten.

Het was duidelijk, dat het vertrek in de grootste haast had plaats gevonden.

Toen zij weder op straat stonden, zeide Raffles:

— Ik geloof dat het net zich begint dicht te trekken, Charly! Dit overhaaste vertrek, in verband met wat er gisterennacht geschied is, beduidt niet veel goeds! En nu kunnen wij helaas verder niets meer doen, en kan ik eindelijk voldoen aan je hartstochtelijk verlangen naar een middagmaal!

Den volgenden morgen omstreeks tien uur kondigde Gaston, de oude kamerbediende van Lord Aberdeen, het bezoek aan van een man, die Zijne Lordschap verlangde te spreken.

Hij werd in de werkkamer binnengelaten, en stelde zich voor als de chauffeur van wien in de advertentie in de „Times” sprake was.

Raffles slaakte een lichten kreet van voldoening en vroeg:

— Hebt gij een van uw beide reizigers, of misschien beiden herkend?

— Ik ken hen beiden, Mylord! De een was mijnheer Reginald Mayfold en de ander een kellner uit een nachtkafé in de Oxford Street, zijn naam weet ik echter aigt.

— Hoe komt het dat ge dat niet aanstonds aan de politie hebt medegedeeld?

— Ik dacht dat het volstrekt niets met de moordzaak te maken had, Mylord, want nog een heel eind vop de Fenchurch Street moest ik stoppen op bevel van mijnheer Mayfold, die met geweld wou uitstappen.

— Zijn zij toen verder geloopt?

— Ja, zij zijn toen samen verder gegaan geloof ik. Ik ben dadelijk omgekeerd en heb er niet verder op gelat.

Raffles schonk den man een paar Ponds' noten en zond hem weg.

Charly, die bij het gesprek aanwezig was geweest riep uit, zoodra de man vertrokken was:

— Dat is de laatste schakel!

— Nog niet geheel en al, mijn jongen, de laatste schakel is de arrestatie van den moordenaar! Weet jij waar hij is?

— Ik heb er natuurlijk geen vermoeden van.

— Ik weet het ook niet, maar het zou mij volstrekt niet verwonderen, als hij het land was uitgevlucht, naar Amerika bijvoorbeeld, dat geen uitlevering kent.

— Maar als dat waar was, Edward, dan zouden wij niet verder komen, riep Charly verschrikt uit, want er is gisterenmorgen om acht uur juist een schip naar New-York vertrokken.

— Dat is leelijk genoeg! riep Raffles uit, terwijl hij op sprong. Dan zou de man een vollen dag voorsprong hebben, en dat kan geen enkel gewoon schip meer inhalen! Wij moeten zekerheid hebben! Van welke lijn was dat schip?

— De Cunard Line, de naam is Cincinnati.

Reeds had Raffles het telefoontoestel gegrepen, en zich in verbinding gesteld met het kantoor der Maatschappij.

Vijf minuten later wist hij wat hij weten wilde — omstreeks een uur voor het vertrek van het schip, had zich nog een reiziger aangemeld, alleen voorzien van een klein handvalies die zeer opgewonden scheen te zijn, en ieder oogenblik informeerde, wanneer het schip vertrok.

De beschrijving van dezen man gegeven, kwam in alle bijzonderheden overeen met het door Raffles opgegeven signalement.

Eenige seconden later had Raffles Scotland Yard opgebeld, en het van zijn ontdekkingen op de hoogte gebracht.

Daar er geen sprake van kon zijn, dat de „Cincinnati” met een gewone boot was in te halen, bood hij zijn pasgebouwde glijboot aan, waarmede hij een snelheid van 70 K.M. per uur kon bereiken.

Het aanbod werd aanstonds aangenomen, en een uur later verschenen er twee detectives, voorzien van een behoorlijk geteekend „bevel tot arrestatie van George Hunter”, beschuldigd van manslag op den persoon van Reginald Mayfold.

Men verspilde geen tijd met het nemen van al te omslachtige voorbereidselen, maar Raffles liet door Henderson een voorraad gecondenseerde levensmid-

delen aan boord van de boot brengen, die in de Theems bij de Towerbridge gemeerd lag.

De boot was lang niet zoo groot als een gewone torpedo-jager, en het mocht eigenlijk een waagstuk heeten, daarmede den Oceaan te bevaren. Er was echter geen keus, als men den moordenaar nog in handen wilde krijgen vóór hij de veilige kust van de Vereenigde Staten had bereikt.

Om twee uur had de inscheping plaats.

Henderson, de chauffeur van Lord Aberdeen, was van de partij, zoodat er zich vijf personen aan boord van het ranke vaartuig bevonden.

Men voer zoo spoedig als het mogelijk was op dit druk bevaren gedeelte der rivier de Theems af, stevende het Kanaal in, en daarop vloog de boot met verbazende snelheid langs de Zuidkust van Engeland den Atlantischen Oceaan tegemoet.

Die dag en ook de volgende, ging voorbij zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

De detectives spraken niet veel, en ook Raffles had niet veel lust om met deze heeren een gesprek aan te knooien.

Op den derden dag werd de spanning hoe langer hoe grooter, maar ook nu nog werd er niets van de „Cincinnati” ontdekt, een der snelste schepen van de Cunard Line, ofschoon de „Sperwer” — zoo was de naam van de vlugge glijboot — full speed liep, dat wil zeggen met een snelheid van ruim 75 K.M. per uur, zoodat het boegwater meters hoog opvloog.

Maar omstreeks 3 drie van den vierden dag, toen de detectives reeds begonnen te wanhoopen, dat de mailboot zou worden ingehaald, riep Henderson, die op de voorplecht stond:

— Een schip aan stuurboord!

Dadelijk kwam Charly toesnellen, die zijn kijker vóór het oog bracht en ingespannen naar het schip tuurde.

— Het is een zeer groot schip met twee schoorsteenen, waarom een blauwe band geschilderd is. Maar den naam kan ik niet lezen.

— Twee pijpen met een blauwen band? riep een der detectives, dan is het in ieder geval een Cunard-Liner.

De achtervolging werd nu onverdroten voortgezet, en na eenige uren was de afstand reeds zoodanig ingekrompen, dat men zelfs met het bloote oog den naam op den romp van het groote schip kon lezen.

Het was de „Cincinnati”!

Men scheen daar aan boord ook iets te hebben opgemerkt, want de reizigers stonden dicht opeen gepakt bij de verschansing naar het ranke vaartuig te zien.

Maar plotseling scheen er een groote beweging aan boord te ontstaan, en bijna terzelfder tijd riep Henderson met een gebaar van ontzetting:

— Man overboord! Daar valt iemand over boord, Mylord!

Raffles had de lippen opeengeklemd, en antwoordde niet.

De groote mailboot scheen vaart te minderen en er werd een stoombarkas uitgezet, hetgeen niet langer dan enkele minuten duurde.

De barkas voer in alle richtingen rond, terwijl de mailboot langzaam doorstoomde, en kwam eindelijk op de glijboot af.

Zoodra men elkander kon beschreeuwen, riep Raffles door zijn scheepsroeper:

— Wat is er aan boord gebeurd?

— Er is iemand over boord gesprongen! Wie zijt gij?

— Londensche politie! Wij komen iemand arresteeren, die zich aan boord van uw schip moet bevinden.

— Beschrijf hem eens! klonk het weder.

Raffles gaf een korte beschrijving van George Hunter, maar hij was nog niet gereed, of er werd teruggeroepen:

— Dat was de man die overboord sprong!

— Hebt gij dan niets gevonden?

— Niets — hij heeft zich dadelijk laten zinken.

— Vaar dan terug, wij komen aan boord!

De stoombarkas maakte rechtsomkeert, en een kwartier later lag de glijboot langs zij van de „Cincinnati”, die haar met zich mee trok.

De detectives begaven zich langs een hen toegeworpen touw ladder aan boord, gevolgd door Raffles, terwijl Charly en Henderson achterbleven.

De drie mannen lieten zich dadelijk bij den kapitein aandienen en de detectives toonden hem hunne legitimatiepapieren, terwijl Raffles zich als Lord William Aberdeen voorstelde.

De kapitein had zwijgend naar deze verklaring geluisterd en zeide toen:

— Die Hunter, zooals gij hem noemt, heeft zich omstreeks een half uur geleden in zijn hut opgesloten. Maar plotseling kwam hij te voorschijn stormen met een verwilderd gelaat en vóór iemand er op verdacht

was, wierp hij zich over boord. Misschien vindt gij in zijn hut de oplossing van het raadsel!

Aanstands lieten de detectives en Raffles zich de weg wijzen naar de derde klasse hut, welke Hunter bewoond had.

Op de tafel lag een blad beschreven papier.

Raffles nam het langzaam op, en las met zachte, maar duidelijke stem voor:

„Allés is gedaan.

Zooeven heb ik de boot zien naderen en ik weet wat het beteekent. Men komt mij arresteeren. Maar daar het leven voor mij toch geen waarde meer heeft, maak ik er liever eigenhandig een einde aan.

Ja — ik deed het.

Ik had Grace Grimes innig lief, meer dan mijn leven, maar zij lette niet meer op mij, dan op het asphalt, waarover zij liep. Ik heb de liefdesverhouding tusschen haar en dien ellendeling van een Mayfold zien groeien — ik heb haar val aanschouwd, ik weet hoe laaghartig hij haar in den steek liet.

Alles heb ik gedragen, maar op dien avond werd het mij te erg, toen hij daar half dronken binnen kwam en haar aan het weenen bracht.

Ik ging hem na, met het eenige doel om hem te herinneren aan zijn plicht en hem te dwingen het gepleegde onrecht goed te maken.

Men mag het waanzin noemen — maar ik wilde het!

Het Noodlot was mij gunstig. Ik zag hem weggaan, volgde hem in een auto en stapte uit, toen

ook hij het huis van Cufley binnen ging. Een oogenblik dacht ik er over om aan te schellen, maar ik bedacht mij en wachtte tot hij terug kwam.

Ik sprong achter op de auto, zonder dat de chauffeur het zag, en toen zij stil stond vóór het nachtcafé van Cheapside, sprong ik er snel af en verborg mij in een portiek.

Hij kwam spoedig weer te voorschijn en ik geleidde hem naar zijn huis, waarbij ik zelf de deur opende, met behulp van zijn eigen huissleutel. De bedienden waren allen reeds naar bed.

Ik zeide hem wie ik was, en mijn gelaat en mijn stem moeten hem ontuchtterd hebben.

Ik zeide wat zijn plicht was — en de schurk lachte mij uit en wilde zijn bedienden bellen om mij als een hond te laten weggagen.

Ten slotte greep hij zijn revolver.

Toen zag ik een rooden nevel vóór mijn oogen, ik tastte achter mij, en de Wraak zelve gaf mij een hamer in de hand, die daar bij ongeluk moet zijn achtergelaten.

Met één slag verbrijzelde ik hem de hersenpan — en nog achtervolgt mij het geluid van het krakend gebeente.....

Ik vluchtte, waanzinnig van ontzetting, en dacht aan niets anders dan aan mijn redding.

Ik zie, dat die niet meer mogelijk is, en dat ik mijn daad zal moeten boeten.

Welaan, het zij zoo.....

Moge God haar beschermen, die ik meer heb lief gehad dan mijn eigen leven.

GEORGE HUNTER."

De volgende aflevering (No. 287) bevat:

De moord in de hotelkamer.

